วิวัฒนาการการสร้างความนิยมทางการเมือง

โดย รองศาสตราจารย์ ดร. วิทยาธร ท่อแก้ว
แขนงวิชานวัตกรรมการสื่อสารทางการเมืองและการปกครองท้องถิ่น
สาขาวิชานิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
wittayatorn@gmail.com

บทนำ

วิวัฒนาการการสร้างความนิยมทางการเมืองในแต่ละประเทศนั้นมีความสำคัญในการพัฒนาและเสริมสร้างความเชื่อมั่นของประชาชนในระบบการปกครองและผู้นำทางการเมือง โดยการสร้างความนิยมทางการเมืองในแต่ละประเทศสะท้อนถึงการปรับตัวต่อสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปในด้านสังคม เศรษฐกิจ และการเมือง ทั้งในแง่ของการใช้อำนาจ การสื่อสาร การพัฒนาเศรษฐกิจ และการตอบสนองต่อความต้องการของประชาชน ผ่านทางกลยุทธ์และเทคโนโลยีต่าง ๆ ที่ใช้ในการสร้างความเชื่อมั่นและการสนับสนุนจากประชาชน

ในแต่ละยุคสมัย การสร้างความนิยมทางการเมืองได้มีการพัฒนาและปรับตัวตามสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงอย่างต่อเนื่อง โดยในหลายประเทศจะเห็นได้ว่ามีการใช้สื่อและกลยุทธ์การสื่อสารทางการเมืองที่แตกต่างกันไป การเมืองในประเทศสหรัฐอเมริกา อังกฤษ ฝรั่งเศส ออสเตรเลีย ญี่ปุ่น เกาหลีใต้ และประเทศไทย มีการเปลี่ยนแปลงที่สะท้อนให้เห็นถึงการใช้เครื่องมือในการสร้างภาพลักษณ์ของผู้นำและการตอบสนองต่อความต้องการของประชาชนในแต่ละช่วงเวลา รวมถึงการใช้อำนาจและการบริหารจัดการทรัพยากรที่ส่งผลต่อการสร้างความนิยม ในกรณีของสหรัฐอเมริกา การสร้างความนิยมทางการเมืองถูกเชื่อมโยงกับการเลือกตั้งที่มีการแข่งขันสูง และการใช้สื่อมวลชนในการสื่อสารนโยบายของผู้นำอย่างมีประสิทธิภาพ ในขณะที่อังกฤษและฝรั่งเศสเน้นไปที่

การสร้างความนิยมจากการสร้างอุดมการณ์ทางการเมืองและความมั่นคงของระบบรัฐสภา โดยออสเตรเลียและญี่ปุ่นมุ่งเน้นที่การตอบสนองต่อปัญหาสังคมและการฟื้นฟูเศรษฐกิจเป็นหลัก ส่วนเกาหลีใต้และประเทศไทยมีวิวัฒนาการที่เกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองที่มักจะเชื่อมโยงกับการเคลื่อนไหวของประชาชนและการเปลี่ยนแปลงระบอบการปกครอง บทความนี้จะสำรวจวิวัฒนาการการสร้างความนิยมทางการเมืองในแต่ละประเทศดังกล่าว โดยจะมุ่งเน้นที่การตอบสนองต่อปัญหาสังคม การส่งเสริมนโยบายการฟื้นฟูเศรษฐกิจ และการรักษาสมดุลระหว่างการพัฒนาเศรษฐกิจและความมั่นคงของชาติ รวมถึงกลยุทธ์ที่ผู้นำทางการเมืองใช้เพื่อเสริมสร้างความเชื่อมั่นและการสนับสนุนจากประชาชนในแต่ละยุค

วิวัฒนาการการสร้างความนิยมทางการเมืองได้เปลี่ยนแปลงและพัฒนาตามยุคสมัย เพื่อตอบสนองต่อความต้องการของประชาชนและบริบททางสังคม เศรษฐกิจ และเทคโนโลยีในแต่ละประเทศ รูปแบบของการสร้างความนิยมทางการเมืองเหล่านี้สะท้อนถึงแนวคิดและอุดมการณ์ทางการเมืองที่หลากหลาย ตั้งแต่การกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่น ซึ่งเปิดโอกาสให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ การสร้างนโยบายประชานิยมที่มุ่งเน้นความต้องการของคนหมู่มาก การส่งเสริมการพัฒนาประเทศเพื่อความยั่งยืนที่คำนึงถึงผลกระทบระยะยาว ทั้งด้านสิ่งแวดล้อม เศรษฐกิจ และสังคม รวมถึงการใช้กลยุทธ์การตลาดทางการเมืองที่เน้นการสร้างภาพลักษณ์ให้ดึงดูดใจประชาชน นอกจากนี้ยังมีวิวัฒนาการของเผด็จการที่สร้างความนิยมผ่านการควบคุมอำนาจและสื่อสารมวลชน ตลอดจนประชาธิปไตยที่เน้นการมีส่วนร่วมและเสรีภาพทางการเมือง การศึกษาและทำความเข้าใจวิวัฒนาการเหล่านี้จึงเป็นสิ่งสำคัญในการวิเคราะห์สังเคราะห์และปรับใช้เพื่อเป็นแนวทางที่เหมาะสมกับสังคมการเมืองในปัจจุบัน

วิวัฒนาการการสร้างความนิยมทางการเมืองในประเทศสหรัฐอเมริกา

วิวัฒนาการการสร้างความนิยมทางการเมืองในสหรัฐอเมริกามีการเปลี่ยนแปลงอย่างมีนัยสำคัญในแต่ละยุค โดยสอดคล้องกับบริบททางการเมือง สังคม และเทคโนโลยี ดังนี้

1. ยุคเริ่มแรก (1780s-1820s) การสร้างความนิยมผ่านการสื่อสารแบบตัวต่อตัว ในยุคแรกของการเมืองสหรัฐอเมริกา การสื่อสารทางการเมืองมีลักษณะเรียบง่ายและพึ่งพาการพบปะโดยตรงของนักการเมืองกับประชาชน การเลือกตั้งและการเมืองถูกควบคุมโดยชนชั้นสูง เช่น ประธานาธิบดีคนแรก จอร์จ วอชิงตัน ไม่ได้รณรงค์แบบเข้าถึงประชาชนทั่วไปมากนัก ความนิยมมักสร้างขึ้นจากการสนับสนุนของกลุ่มชนชั้นปกครองและการใช้สื่อสิ่งพิมพ์ที่จำกัด

2. ยุคของแอนดรูว์ แจ็คสัน (1820s-1850s) ประชาธิปไตยยุคใหม่และการมีส่วนร่วมของประชาชนในช่วงการบริหารของแอนดรูว์ แจ็คสัน (1829-1837) ถือเป็นการเริ่มต้นของ "ประชาธิปไตยยุคใหม่" ที่ประชาชนมีบทบาทมากขึ้น แจ็คสันใช้การรณรงค์เพื่อเข้าถึงประชาชนโดยตรง เช่น การจัด

NICOM STOU.

ขบวนพาเหรด การพูดในที่สาธารณะ และการใช้หนังสือพิมพ์ให้เป็นเครื่องมือในการสร้างความนิยม แจ็คสันยังได้รับการสนับสนุนจากกลุ่มชนชั้นแรงงานและเกษตรกร ซึ่งขยายฐานเสียงการเมืองไปยังกลุ่มประชาชนกว้างขึ้น

3. ยุคของลินคอล์นและสงครามกลางเมือง (1860s) การใช้วาทศิลป์และสื่อมวลชน ในยุคของอับราฮัม ลินคอล์น การสร้างความนิยมเริ่มเน้นการใช้สื่อมวลชนมากขึ้น หนังสือพิมพ์และการพูดในที่สาธารณะกลายเป็นวิธีการหลักในการสื่อสารทางการเมือง ลินคอล์นใช้วาทศิลป์ที่เน้นความสามัคคีของชาติและการปลดปล่อยทาสในการสร้างความนิยม ทั้งนี้สงครามกลางเมืองยังเป็นช่วงที่ประชาชนให้ความสำคัญกับเรื่องความชอบธรรมของนโยบายทางการเมืองมากขึ้น

4. ยุคของธีโอดอร์ รูสเวลต์และการปฏิรูป (1890s-1910s) การสื่อสารผ่านสื่อมวลชนและการปฏิรูป ธีโอดอร์ รูสเวลต์เป็นนักการเมืองที่มีความเชี่ยวชาญในการใช้สื่อมวลชนในการสร้างความนิยม เขาใช้กลยุทธ์ในการจัดการสื่อเพื่อนำเสนอภาพลักษณ์ที่แข็งแกร่งและมีความสามารถ รูสเวลต์ยังส่งเสริมการปฏิรูปเพื่อสร้างความนิยมในหมู่ประชาชนที่เรียกร้องความยุติธรรมทางสังคมและเศรษฐกิจ

5. ยุคของแฟรงคลิน ดี. รูสเวลต์ (1930s-1940s) การสื่อสารผ่านวิทยุและนโยบาย New Deal แฟรงคลิน ดี รูสเวลต์ สร้างความนิยมในช่วงวิกฤตเศรษฐกิจครั้งใหญ่ (Great Depression) ผ่านนโยบาย New Deal ซึ่งเป็นโครงการช่วยเหลือทางเศรษฐกิจที่ครอบคลุมทุกกลุ่มชน รูสเวลต์ยังเป็นนักการเมืองคนแรกที่ใช้สื่อวิทยุอย่างกว้างขวางในการสร้างความนิยม เขาจัดรายการ "Fireside Chats" เพื่อพูดคุยกับประชาชนโดยตรง ช่วยสร้างความไว้วางใจและความเชื่อมั่นต่อรัฐบาล

6. ยุคหลังสงครามโลกครั้งที่สอง (1950s-1970s) การใช้โทรทัศน์ในการสร้างภาพลักษณ์ ในยุคนี้ โทรทัศน์กลายเป็นเครื่องมือสำคัญในการสร้างความนิยม การโต้วาทีทางการเมืองผ่านโทรทัศน์ เช่น การโต้วาทีระหว่างจอห์น เอฟ. เคนเนดี และริชาร์ด นิกสันในปี 1960 เป็นตัวอย่างที่สำคัญ เคนเนดีมีความสามารถในการใช้โทรทัศน์ในการสื่อสารภาพลักษณ์ที่มีเสน่ห์และเข้าถึงง่าย ทำให้เขาชนะการเลือกตั้ง ทั้งนี้ โทรทัศน์เป็นสื่อในการรณรงค์เลือกตั้งและการสื่อสารนโยบายอย่างแพร่หลาย

7. ยุคของเรแกนและการใช้สื่อใหม่ (1980s) การตลาดการเมืองและภาพลักษณ์ โรนัลด์ เรแกน นักการเมืองที่เคยเป็นนักแสดง ใช้สื่อในการสร้างความนิยมได้อย่างชาญฉลาด เขาเน้นการใช้ภาพลักษณ์ที่เข้มแข็งและมีเสน่ห์ผ่านโทรทัศน์และสื่อมวลชน โดยมีทีมงานช่วยจัดการภาพลักษณ์อย่างมืออาชีพ ซึ่งทำให้เขาได้รับฉายาว่า "The Great Communicator" ยุคนี้ถือเป็นการเริ่มต้นของการใช้การตลาดการเมืองอย่างมีระบบ (Frey, B., & Schneider, F., 1980)

8. ยุคอินเทอร์เน็ตและสื่อสังคมออนไลน์ (2000s-ปัจจุบัน) การสื่อสารแบบดิจิทัลและการเข้าถึงประชาชนอย่างใกล้ชิด การเลือกตั้งของบารัค โอบามาในปี 2008 ถือเป็นตัวอย่างสำคัญของการใช้สื่อดิจิทัลและสื่อสังคมออนไลน์ในการสร้างความนิยม โอบามาใช้เว็บไซต์และสื่อสังคมออนไลน์เพื่อ

INICOM STOU.

เข้าถึงผู้ลงคะแนนรุ่นใหม่ (Garcia, D., et al., 2012) การรณรงค์ของเขาเน้นการสื่อสารแบบโต้ตอบและการระดมทุนออนไลน์ นอกจากนี้ โดนัลด์ ทรัมป์ในปี 2016 ยังใช้ Twitter ในการสื่อสารโดยตรงกับผู้สนับสนุน ซึ่งสะท้อนถึงบทบาทที่เพิ่มขึ้นของสื่อดิจิทัลในการเมืองสหรัฐอเมริกา (West, D. M., 1991)

สรุปวิวัฒนาการของการสร้างความนิยมทางการเมืองในสหรัฐอเมริกาแสดงให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงของสื่อและเทคโนโลยีที่ใช้ในการสื่อสาร ตั้งแต่การสื่อสารแบบตัวต่อตัว ไปจนถึงการใช้วิทยุ โทรทัศน์ และล่าสุด คือ สื่อสังคมออนไลน์

วิวัฒนาการการสร้างความนิยมทางการเมืองในประเทศอังกฤษ

วิวัฒนาการการสร้างความนิยมทางการเมืองในประเทศอังกฤษมีการเปลี่ยนแปลงตามบริบททางประวัติศาสตร์ สังคม และเทคโนโลยีที่แตกต่างกันในแต่ละยุค การเมืองอังกฤษเปลี่ยนจากการปกครองแบบกษัตริย์มีอำนาจเบ็ดเสร็จ ไปสู่การเมืองแบบประชาธิปไตยที่อิงระบบรัฐสภา ซึ่งมีผลต่อวิธีการสร้างความนิยมทางการเมืองในหลายๆ ด้าน ดังนี้

1. ยุคกษัตริย์และขุนนาง (ศตวรรษที่ 17 ก่อนการปฏิวัติรัฐสภา) ในยุคนี้ การเมืองอังกฤษยังถูกครอบงำโดยชนชั้นกษัตริย์และขุนนาง การสร้างความนิยมทางการเมืองเกิดขึ้นผ่านเครือข่ายการสนับสนุนของกลุ่มชนชั้นสูง ไม่มีการรณรงค์ในรูปแบบประชาธิปไตย แต่เป็นการสร้างความนิยมผ่านการอุปถัมภ์และการบริหารจัดการอำนาจในศาล การเมืองในช่วงนี้ยังเต็มไปด้วยการใช้อำนาจและการต่อสู้ภายในชนชั้นสูง โดยเฉพาะในช่วงการปฏิวัติอังกฤษ (English Civil War) และการล้มล้างพระเจ้าชาร์ลส์ที่ 1

2. ยุคหลังการปฏิวัติ (ศตวรรษที่ 18) การขยายบทบาทของรัฐสภา หลังการปฏิวัติในปี 1688 (Glorious Revolution) และการจัดตั้งระบอบรัฐธรรมนูญที่จำกัดอำนาจของกษัตริย์ บทบาทของรัฐสภาเริ่มเพิ่มขึ้น นักการเมืองในยุคนี้เริ่มมีการรณรงค์ในกลุ่มผู้มีสิทธิเลือกตั้งที่เป็นชนชั้นสูงและชนชั้นกลาง การสร้างความนิยมทางการเมืองมักเกิดจากการจับกลุ่มกันในหมู่ขุนนางและผู้ทรงอิทธิพลในรัฐสภา เช่น พรรค Whigs และ Tories ซึ่งเป็นพรรคการเมืองหลักในช่วงศตวรรษที่ 18 หนังสือพิมพ์และจดหมายเหตุของสภาก็เริ่มมีบทบาทสำคัญในการสื่อสารและส่งเสริมแนวคิดทางการเมือง

3. ยุควิกตอเรีย (ศตวรรษที่ 19) การขยายสิทธิ์เลือกตั้งและการรณรงค์ในสังคมอุตสาหกรรม การขยายสิทธิ์ในการเลือกตั้งในศตวรรษที่ 19 โดยเฉพาะหลังจากการปฏิรูปในปี 1832 ทำให้การสร้างความนิยมทางการเมืองเปลี่ยนไปมากขึ้น พรรคการเมืองอย่างพรรค Liberal และพรรค Conservative ต้องพัฒนากลยุทธ์การรณรงค์ให้เข้าถึงชนชั้นกลางและชนชั้นแรงงาน ซึ่งกำลังเติบโตขึ้นในช่วงการปฏิวัติอุตสาหกรรม ในช่วงนี้ หนังสือพิมพ์และสื่อสิ่งพิมพ์มีบทบาทสำคัญในการสื่อสารนโยบายและแนวคิดของพรรคการเมือง การรณรงค์เริ่มมีการพูดในที่สาธารณะและการโฆษณา

INCOM STOU.

นโยบาย การเมืองเริ่มมีการแข่งขันและเน้นการสร้างความนิยมในกลุ่มชนชั้นแรงงาน โดยเฉพาะหลังจากปี 1867 ที่มีการขยายสิทธิ์ให้กับชายชนชั้นล่าง

4. ยุคสงครามโลกและระหว่างสงคราม (ศตวรรษที่ 20 ต้น) การใช้วิทยุและการเคลื่อนไหวทางการเมืองมวลชนในช่วงสงครามโลกครั้งที่หนึ่งและครั้งที่สอง การสร้างความนิยมทางการเมืองในอังกฤษเปลี่ยนแปลงไปอย่างมาก รัฐบาลใช้สื่อวิทยุในการสื่อสารกับประชาชนเพื่อสร้างความร่วมมือและความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน วินสตัน เชอร์ชิลล์ในช่วงสงครามโลกครั้งที่สอง เป็นตัวอย่างที่ชัดเจนของการใช้สื่อวิทยุในการปลุกใจประชาชนและสร้างความนิยมผ่านวาทศิลป์ที่ทรงพลัง ในขณะเดียวกัน พรรคการเมืองใหม่ๆ เช่น พรรคแรงงาน (Labour Party) เริ่มมีบทบาทสำคัญในการสร้างความนิยมจากชนชั้นแรงงานและกลุ่มคนที่เรียกร้องความเป็นธรรมทางสังคม การเคลื่อนไหวทางการเมืองมวลชนและการจัดตั้งสหภาพแรงงานก็มีบทบาทในการสร้างความนิยมในช่วงนี้

5. ยุคหลังสงครามโลกครั้งที่สอง (1950s-1970s) การใช้โทรทัศน์และการเมืองสมัยใหม่ หลังสงครามโลกครั้งที่สอง โทรทัศน์กลายเป็นสื่อที่มีบทบาทสำคัญในการสร้างความนิยมทางการเมือง การโต้วาทีทางการเมืองทางโทรทัศน์และการสื่อสารภาพลักษณ์ผ่านโทรทัศน์กลายเป็นกลยุทธ์สำคัญที่พรรคการเมืองใช้ การรณรงค์ของนักการเมืองเริ่มพึ่งพาการโฆษณาผ่านสื่อโทรทัศน์และวิทยุมากขึ้น ในยุคนี้ยังมีการสร้างสัญญาทางสังคมใหม่ในอังกฤษ โดยเฉพาะการจัดตั้งรัฐสวัสดิการ (Welfare State) และการปฏิรูปเศรษฐกิจในยุคหลังสงคราม ซึ่งทำให้พรรคแรงงานภายใต้การนำของ Clement Attlee ได้รับความนิยมจากประชาชนในการเลือกตั้งครั้งสำคัญในปี 1945

6. ยุคมาร์กาเร็ต แธตเชอร์ (1980s) การสื่อสารผ่านสื่อมวลชนและนโยบายตลาดเสรี ในยุคของมาร์กาเร็ต แธตเชอร์ (1979-1990) การสร้างความนิยมทางการเมืองเน้นไปที่การสื่อสารเชิงนโยบายเศรษฐกิจ โดยเฉพาะนโยบายตลาดเสรี การแปรรูปรัฐวิสาหกิจ และการลดบทบาทของสหภาพแรงงาน (Clarke, H. D., Stewart, M. C., & Zuk, G.,1986) แธตเชอร์เป็นนักการเมืองที่ใช้สื่อมวลชนในการสร้างภาพลักษณ์ที่เข้มแข็งและเด็ดขาดในการบริหารจัดการเศรษฐกิจ แธตเชอร์ใช้สื่อโทรทัศน์และหนังสือพิมพ์อย่างชาญฉลาดในการส่งเสริมนโยบายที่เธอเชื่อว่าจะฟื้นฟูเศรษฐกิจของประเทศ และสร้างฐานเสียงที่แข็งแกร่งจากกลุ่มชนชั้นกลางและกลุ่มที่เห็นด้วยกับนโยบายลดการแทรกแซงของรัฐ (Hudson, J., 1984)

7. ยุคโทนี่ แบลร์ (1990s-2000s) การสื่อสารผ่านสื่อดิจิทัลและยุทธศาสตร์การตลาดการเมือง ในยุคของโทนี่ แบลร์ (1997-2007) การสร้างความนิยมทางการเมืองเริ่มพัฒนาไปสู่การใช้สื่อดิจิทัลและการตลาดการเมืองอย่างเป็นระบบ แบลร์และพรรคแรงงานพยายามรีแบรนด์พรรคให้มีความเป็นกลางและทันสมัยมากขึ้นภายใต้แนวคิด "New Labour" โดยใช้กลยุทธ์ทางการตลาดที่เน้นการสร้างภาพลักษณ์ที่ดึงดูดชนชั้นกลางและหนุ่มสาว แบลร์ยังใช้เทคนิคการสำรวจความเห็นและข้อมูลวิจัย

อย่างกว้างขวางเพื่อปรับการสื่อสารทางการเมืองให้ตรงกับความต้องการของประชาชน (Sanders, D. , 2004).

8. ยุคปัจจุบัน (2010s-ปัจจุบัน) การสื่อสารผ่านสื่อสังคมออนไลน์และการเมืองแบ่งขั้ว ในยุคปัจจุบัน สื่อดิจิทัลและสื่อสังคมออนไลน์มีบทบาทสำคัญในการสร้างความนิยมทางการเมือง พรรคการเมืองและนักการเมืองใช้แพลตฟอร์มเช่น Twitter, Facebook, และ YouTube ในการสื่อสารกับประชาชนและสร้างกระแสทางการเมือง บุคคลสำคัญเช่น บอริส จอห์นสัน และนิโกล่า สเตอร์เจียน ใช้สื่อสังคมออนไลน์ในการส่งเสริมภาพลักษณ์และสร้างฐานเสียงสนับสนุน การออกจากสหภาพยุโรป (Brexit) เป็นตัวอย่างที่ชัดเจนของการใช้สื่อสังคมออนไลน์ในการระดมความเห็นและสร้างความนิยมในหมู่ผู้ลงคะแนนเสียง โดยการสื่อสารทางการเมืองในยุคนี้มีลักษณะการแบ่งขั้วทางความคิดและการเคลื่อนไหวทางการเมืองที่ชัดเจน (Peltonen, M., 2012)

วิวัฒนาการการสร้างความนิยมทางการเมืองในประเทศฝรั่งเศส

วิวัฒนาการการสร้างความนิยมทางการเมืองในประเทศฝรั่งเศสมีความหลากหลายและพลวัตตามยุคสมัย เนื่องจากฝรั่งเศสมีประวัติการเปลี่ยนแปลงระบอบการปกครองที่หลากหลาย ตั้งแต่ราชาธิปไตย สาธารณรัฐ จักรวรรดิ และการปฏิวัติ การสร้างความนิยมทางการเมืองในแต่ละยุคจึงสะท้อนถึงระบบการปกครองและสังคมที่แตกต่างกันดังนี้

1. ยุคกษัตริย์สมบูรณาญาสิทธิราชย์ (Ancien Régime) ก่อนการปฏิวัติฝรั่งเศส (ศตวรรษที่ 17-18) ในยุคของกษัตริย์ฝรั่งเศสที่มีอำนาจเบ็ดเสร็จ เช่น พระเจ้าหลุยส์ที่ 14 และหลุยส์ที่ 16 การสร้างความนิยมทางการเมืองส่วนใหญ่อยู่ในหมู่ชนชั้นสูงและศาลเจ้า โดยกษัตริย์ฝรั่งเศสใช้การแสดงภาพลักษณ์ความยิ่งใหญ่ผ่านการสร้างสถาปัตยกรรม เช่น พระราชวังแวร์ซาย และการแสดงความรุ่งโรจน์ของอาณาจักร นอกจากนี้ยังมีการควบคุมศิลปะและวัฒนธรรมเพื่อนำมาใช้ส่งเสริมอำนาจของราชสำนัก ซึ่งเป็นการสร้างความนิยมผ่านการใช้ความหรูหราเป็นสัญลักษณ์ของอำนาจ

2. ยุคปฏิวัติฝรั่งเศส (1789-1799) การสร้างความนิยมผ่านแนวคิดเสรีภาพ ความเสมอภาค และภราดรภาพ การปฏิวัติฝรั่งเศสในปี 1789 ทำให้การเมืองฝรั่งเศสเปลี่ยนแปลงอย่างรุนแรง การสร้างความนิยมในยุคนี้เกิดขึ้นผ่านแนวคิดประชาธิปไตย เสรีภาพ ความเสมอภาค และภราดรภาพ (Liberté, Égalité, Fraternité) นักปฏิวัติใช้การสื่อสารผ่านหนังสือพิมพ์ ใบปลิว และคำปราศรัยในที่สาธารณะเพื่อส่งเสริมแนวคิดทางการเมืองใหม่ๆ และปลุกระดมประชาชนให้ต่อต้านระบอบกษัตริย์ การสร้างความนิยมในช่วงนี้ยังรวมถึงการใช้สัญลักษณ์ทางการเมือง เช่น หมวก Phrygian ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของเสรีภาพ และธงไตรรงค์ของฝรั่งเศสที่ถูกใช้เพื่อสร้างเอกลักษณ์ใหม่ให้กับประเทศที่กลายเป็นสาธารณรัฐ

INNOMSTOU.

3. ยุคนโปเลียนโบนาปาร์ต (1799-1815) การสร้างความนิยมผ่านบุคลิกภาพและชัยชนะทางการทหาร นโปเลียนโบนาปาร์ตซึ่งขึ้นสู่อำนาจในช่วงปลายศตวรรษที่ 18 ใช้บุคลิกภาพที่แข็งแกร่งและความสำเร็จทางการทหารในการสร้างความนิยมทางการเมือง นโปเลียนใช้สื่อมวลชน การสร้างภาพลักษณ์ผู้นำทหารที่กล้าหาญและสามารถนำพาฝรั่งเศสสู่ชัยชนะเหนือชาติต่างๆ เป็นส่วนหนึ่งในการสร้างความนิยม นอกจากนี้ เขายังสถาปนาตนเองขึ้นเป็นจักรพรรดิ และใช้กลยุทธ์การควบคุมการสื่อสารภายในประเทศเพื่อเสริมสร้างอำนาจ การสร้างความนิยมของนโปเลียนยังรวมถึงการสร้างระบบราชการและกฎหมายที่เข้มแข็ง เช่น ประมวลกฎหมายแพ่งนโปเลียน (Napoleonic Code) ซึ่งยังคงมีผลต่อกฎหมายฝรั่งเศสในปัจจุบัน

4. ยุคฟื้นฟูราชวงศ์ (1815-1848) การพยายามสร้างความนิยมในการคืนอำนาจของกษัตริย์หลังจากนโปเลียนพ่ายแพ้ในการรบที่วอเตอร์ลูในปี 1815 ราชวงศ์บูร์บงถูกฟื้นฟูขึ้นมาอีกครั้งภายใต้พระเจ้าหลุยส์ที่ 18 และชาร์ลส์ที่ 10 อย่างไรก็ตาม ราชวงศ์ต้องเผชิญกับปัญหาทางสังคมและการเมือง โดยเฉพาะความไม่พอใจในหมู่ประชาชนที่เรียกร้องสิทธิ์เสรีภาพและการปกครองที่เป็นประชาธิปไตยมากขึ้น การสร้างความนิยมในช่วงนี้มีความพยายามสร้างความชอบธรรมให้กับกษัตริย์ แต่ประสบปัญหาจากการต่อต้านของกลุ่มสาธารณรัฐนิยม ซึ่งในที่สุดนำไปสู่การปฏิวัติในปี 1830 (July Revolution) และการล้มล้างระบอบกษัตริย์

5. ยุคจักรวรรดิฝรั่งเศสที่สองและสาธารณรัฐที่สาม (1848-1870) การใช้ประชานิยมและสื่อสารมวลชน หลุยส์ นโปเลียน โบนาปาร์ต (หลุยส์-นโปเลียนที่ 3) ขึ้นเป็นประธานาธิบดีและต่อมากลายเป็นจักรพรรดิในปี 1852 เขาใช้ประชานิยมในการสร้างความนิยมในหมู่ประชาชน โดยอ้างว่านำประเทศเข้าสู่ยุคใหม่ที่มั่นคงและเจริญรุ่งเรือง หลุยส์-นโปเลียนใช้สื่อมวลชนในการสร้างภาพลักษณ์ที่มีเสน่ห์และเข้าถึงคนทั่วไป และยังใช้ความสำเร็จทางเศรษฐกิจและการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน เช่น การพัฒนาปารีส ภายใต้การนำของบารอน ออสแมนน์ เพื่อเสริมสร้างภาพลักษณ์ของตนเอง อย่างไรก็ตาม ความล้มเหลวในการรบกับปรัสเซียในปี 1870 นำไปสู่การสิ้นสุดของจักรวรรดิฝรั่งเศสที่สอง และการก่อตั้งสาธารณรัฐที่สาม (1870-1940)

6. สาธารณรัฐฝรั่งเศสที่สาม (1870-1940) การสร้างความนิยมผ่านแนวคิดสาธารณรัฐนิยมและการเคลื่อนไหวสังคม ในยุคนี้ การสร้างความนิยมทางการเมืองเน้นไปที่การเสริมสร้างสถาบันสาธารณรัฐ การส่งเสริมการศึกษา และการเคลื่อนไหวทางสังคม เช่น ขบวนการแรงงาน พรรคการเมือง เช่น พรรคสังคมนิยม และพรรคคอมมิวนิสต์ก็เริ่มมีบทบาทในการสร้างความนิยมในหมู่ชนชั้นแรงงาน การเมืองฝรั่งเศสในช่วงนี้เต็มไปด้วยการแข่งขันทางอุดมการณ์และความไม่มั่นคงทางการเมือง

7. ยุคชาร์ลส์ เดอ โกล (1940s-1960s) การสร้างความนิยมผ่านการฟื้นฟูชาติและอำนาจส่วนบุคคล ในช่วงสงครามโลกครั้งที่สอง ชาร์ลส์ เดอ โกล ผู้ก่อตั้งรัฐบาลพลัดถิ่นฝรั่งเศสเสรี (Free

INCOM STOU.

French Forces) ใช้การสื่อสารผ่านวิทยุจากอังกฤษเพื่อปลุกใจประชาชนฝรั่งเศสให้ต่อต้านการยึดครองของเยอรมนี เขายังใช้บุคลิกภาพที่แข็งแกร่งในการสร้างความนิยมให้ตนเองเป็นผู้นำแห่งการฟื้นฟูชาติ หลังสงคราม เดอ โกลกลายเป็นประธานาธิบดีของสาธารณรัฐฝรั่งเศสที่ห้า และใช้สื่อมวลชนในการเสริมสร้างความนิยมผ่านการเป็นผู้นำที่มั่นคงและเข้มแข็ง โดยเฉพาะในช่วงวิกฤตการณ์อัลจีเรีย (Knapp, A., & Wright, V., 2006)

8. ยุคปัจจุบัน (1970s-ปัจจุบัน) การใช้สื่อดิจิทัลและการแบ่งขั้วทางการเมือง ในช่วงครึ่งหลังของศตวรรษที่ 20 การเมืองฝรั่งเศสเปลี่ยนไปตามการพัฒนาเทคโนโลยีและสังคม สื่อมวลชนแบบดั้งเดิม เช่น วิทยุและโทรทัศน์ ยังคงมีบทบาทสำคัญ (Tiberj, V., 2024) แต่ในยุคดิจิทัล สื่อสังคมออนไลน์เริ่มมีอิทธิพลอย่างมากในการสร้างความนิยมทางการเมือง นักการเมืองเช่น เอ็มมานูเอล มาครง ใช้สื่อสังคมออนไลน์และแพลตฟอร์มดิจิทัลในการเข้าถึงกลุ่มผู้ลงคะแนนเสียง โดยเฉพาะกลุ่มคนรุ่นใหม่ การเมืองฝรั่งเศสในยุคปัจจุบันยังมีลักษณะการแบ่งขั้วที่ชัดเจน ระหว่างกลุ่มการเมืองที่สนับสนุนแนวคิดเสรีนิยมสากล (globalism) กับกลุ่มที่เน้นชาตินิยม เช่น พรรคแนวร่วมแห่งชาติ (National Front) ของมารีน เลอ แปน (Auberger, A., 2019)

วิวัฒนาการการสร้างความนิยมทางการเมืองในประเทศออสเตรเลีย

วิวัฒนาการการสร้างความนิยมทางการเมืองในประเทศออสเตรเลียเป็นกระบวนการที่เกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงระบบการเมืองและวัฒนธรรมที่ได้รับอิทธิพลจากการปกครองของอังกฤษและการเปลี่ยนแปลงของประชากรภายในประเทศ การเมืองออสเตรเลียพัฒนาผ่านหลายยุคตั้งแต่การปกครองของจักรวรรดิอังกฤษจนถึงการเป็นประชาธิปไตยสมัยใหม่ ซึ่งการสร้างความนิยมทางการเมืองได้รับอิทธิพลจากการเปลี่ยนแปลงทางสังคม เทคโนโลยี และการเคลื่อนไหวทางการเมืองในแต่ละช่วงเวลา

1. ยุคอาณานิคม (1788-1901) การสร้างความนิยมผ่านอำนาจของจักรวรรดิอังกฤษ ในช่วงเริ่มต้นของออสเตรเลียในฐานะอาณานิคมอังกฤษ การสร้างความนิยมทางการเมืองส่วนใหญ่มีรากฐานจากการปกครองแบบเผด็จการของจักรวรรดิอังกฤษและระบบผู้ว่าการ (Governors) ที่แต่งตั้งโดยจักรวรรดิ กฎระเบียบถูกกำหนดจากอังกฤษโดยตรง ชนชั้นปกครองที่ได้รับประโยชน์จากอาณานิคมมีบทบาทในการรักษาอำนาจ การสร้างความนิยมในช่วงนี้เป็นการสร้างภาพลักษณ์ของการขยายตัวของจักรวรรดิอังกฤษที่มีอำนาจและมีความเจริญรุ่งเรือง

2. ยุคการก่อตั้งสหพันธรัฐ (1901s) การสร้างความนิยมผ่านประชาธิปไตยและแนวคิดชาตินิยม เมื่อออสเตรเลียก่อตั้งเป็นสหพันธรัฐในปี 1901 การสร้างความนิยมทางการเมืองเริ่มมุ่งเน้นไปที่แนวคิดประชาธิปไตยและชาตินิยม การเป็นสหพันธรัฐทำให้ออสเตรเลียเริ่มมีระบบการปกครองของตนเอง โดยมีรัฐบาลกลางและรัฐบาลรัฐ ระบบการเลือกตั้งเริ่มก่อตัวขึ้น โดยใช้การสื่อสารเพื่อ

กระตุ้นให้ประชาชนมีส่วนร่วมทางการเมืองมากขึ้น ช่วงนี้ยังมีการสร้างความนิยมทางการเมืองผ่านแนวคิด "White Australia Policy" ที่เน้นชาตินิยมเชื้อชาติ โดยรัฐบาลส่งเสริมแนวคิดการรักษาความเป็นเอกลักษณ์ของชาวยุโรปในออสเตรเลียและการปิดกั้นการอพยพจากประเทศอื่นๆ โดยเฉพาะจากเอเชีย นโยบายนี้ส่งผลต่อการเมืองและสังคมออสเตรเลียยาวนานหลายทศวรรษ

3. ยุคหลังสงครามโลกครั้งที่สอง (1945-1970s) การสร้างความนิยมผ่านการพัฒนาทางเศรษฐกิจและการเติบโตของประชากร หลังสงครามโลกครั้งที่สอง ออสเตรเลียประสบกับการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและสังคมครั้งใหญ่ การสร้างความนิยมทางการเมืองมุ่งเน้นไปที่การฟื้นฟูเศรษฐกิจและการเปิดรับผู้อพยพ เพื่อแก้ปัญหาขาดแคลนแรงงาน รัฐบาลมุ่งเน้นการพัฒนาสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐาน เช่น การสร้างเขื่อน Snowy Mountains Hydro-Electric Scheme และการขยายโครงการบ้านจัดสรรเพื่อตอบสนองต่อประชากรที่เพิ่มขึ้น การสร้างความนิยมในช่วงนี้ยังใช้วิสัยทัศน์ "Populate or Perish" ที่กระตุ้นให้มีการเติบโตทางประชากรและเศรษฐกิจ การใช้สื่อวิทยุโทรทัศน์ และสื่อสิ่งพิมพ์ในการสื่อสารนโยบายทางการเมืองเริ่มมีบทบาทมากขึ้น และนักการเมืองเริ่มใช้สื่อมวลชนเพื่อสร้างภาพลักษณ์และเชื่อมโยงกับประชาชน เช่น นายกรัฐมนตรี Robert Menzies ที่สร้างความนิยมด้วยการเป็นผู้นำทางเศรษฐกิจและการเมืองในยุคนี้ (Wheeler, D. K., 1961)

4. ยุคการเมืองสมัยใหม่ (1970s) การใช้สื่อมวลชนและประชานิยม ในช่วงทศวรรษที่ 1970 เป็นต้นมา ออสเตรเลียเริ่มมีการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองอย่างมาก การเมืองสมัยใหม่เน้นการสร้างความนิยมผ่านการสื่อสารโดยตรงกับประชาชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยุคของ Gough Whitlam (นายกรัฐมนตรีปี 1972-1975) ซึ่งเป็นหนึ่งในผู้นำที่ใช้แนวคิดประชานิยมเพื่อสร้างความนิยมทางการเมือง นโยบายปฏิรูปทางสังคมที่เน้นการศึกษา การดูแลสุขภาพ และการยกเลิกนโยบาย White Australia Policy สร้างการตอบรับอย่างดีจากประชาชน ตั้งแต่ทศวรรษที่ 1980 เป็นต้นมา นักการเมืองเริ่มใช้สื่อโทรทัศน์และสื่อมวลชนอย่างเข้มข้นเพื่อสร้างความนิยมทางการเมือง เช่น นายกรัฐมนตรี Bob Hawke ที่ใช้สื่อในการสร้างภาพลักษณ์เป็น "คนของประชาชน" (Man of the people) ซึ่งทำให้เขาได้รับความนิยมอย่างมาก (McAllister, I., 2003)

5. ยุคดิจิทัล (ปัจจุบัน) การใช้สื่อสังคมออนไลน์และการแบ่งขั้วทางการเมือง ในยุคดิจิทัล การสร้างความนิยมทางการเมืองในออสเตรเลียได้รับผลกระทบอย่างมากจากการใช้สื่อสังคมออนไลน์ นักการเมืองเริ่มใช้แพลตฟอร์มดิจิทัล เช่น Facebook, Twitter และ YouTube ในการสื่อสารโดยตรงกับประชาชนและการรณรงค์หาเสียง นายกรัฐมนตรี Scott Morrison และผู้นำคนอื่นๆ ใช้สื่อสังคมออนไลน์เพื่อเสริมสร้างการรับรู้และสร้างความนิยม โดยเฉพาะการใช้สื่อเพื่อการตอบโต้กับฝ่ายตรงข้ามทางการเมืองและสร้างการสนับสนุนจากกลุ่มต่างๆ ในสังคม (Byers, D., Davidson, J., & Peel, D., 2000) การเมืองในยุคนี้ยังมีลักษณะของการแบ่งขั้วทางการเมือง (polarization) ระหว่างพรรคการเมืองใหญ่ เช่น พรรคแรงงาน (Labor Party) และพรรคลิเบอรัล (Liberal Party) ซึ่งแต่ละพรรค

ใช้สื่อในการสร้างฐานสนับสนุนที่เข้มแข็งและการสร้างความนิยมโดยเน้นนโยบายเศรษฐกิจ สิ่งแวดล้อม การศึกษา และสาธารณสุข (Oxford Analytica., 2020)

ในภาพรวมการสร้างความนิยมทางการเมืองในออสเตรเลียได้วิวัฒนาการไปตามความเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยี วัฒนธรรม และระบบการเมือง โดยในยุคปัจจุบัน นักการเมืองเน้นการใช้สื่อสังคมออนไลน์และเทคนิคการสื่อสารแบบประชานิยมในการเข้าถึงประชาชนอย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ

วิวัฒนาการการสร้างความนิยมทางการเมืองในประเทศญี่ปุ่น

วิวัฒนาการการสร้างความนิยมทางการเมืองในประเทศญี่ปุ่นมีความซับซ้อนและเกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ สังคม และการปกครอง การสร้างความนิยมทางการเมืองในแต่ละยุคสะท้อนถึงบริบททางประวัติศาสตร์และความท้าทายที่ผู้นำญี่ปุ่นต้องเผชิญ ตั้งแต่ยุคการปกครองโดยโชกุนจนถึงยุคประชาธิปไตยหลังสงครามโลกครั้งที่สอง การสร้างความนิยมทางการเมืองในญี่ปุ่นสามารถแบ่งได้เป็นหลายยุคดังนี้

1. ยุคโชกุนและซามูไร (ยุคเอโดะ 1603-1868) การสร้างความนิยมผ่านอำนาจทหารและการจัดระบบสังคม ในยุคนี้ ญี่ปุ่นปกครองด้วยระบอบ บาคุฟุ (Bakufu) หรือรัฐบาลทหาร โดยมีตระกูลโทกูงาวะ (Tokugawa) เป็นผู้นำ การสร้างความนิยมทางการเมืองเน้นที่การควบคุมอำนาจแบบเผด็จการทหารและการจัดระเบียบสังคมในแบบลำดับขั้นชั้นชน (hierarchical system) ภายใต้การปกครองนี้ โชกุนมีบทบาทเป็นผู้นำสูงสุด โดยมีซามูไรทำหน้าที่ปกครองท้องถิ่นและรักษากฎหมาย การสร้างความนิยมของผู้นำในยุคนี้เน้นไปที่ความแข็งแกร่งทางทหาร การรักษาความสงบเรียบร้อย และการปกครองประเทศอย่างเด็ดขาด นอกจากนี้ ระบบปิดประเทศ (Sakoku) ซึ่งจำกัดการติดต่อกับต่างประเทศก็มีส่วนสำคัญในการสร้างความเชื่อมั่นและความมั่นคงภายในประเทศ (Masumi, J., 2023)

2. ยุคเมจิ (1868-1912) การสร้างความนิยมผ่านการปฏิรูปและการทำให้ทันสมัย ยุคเมจิเป็นช่วงการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ที่สำคัญในประวัติศาสตร์ญี่ปุ่น หลังการล่มสลายของระบอบโชกุนในปี 1868 รัฐบาลใหม่ภายใต้ จักรพรรดิเมจิ (Emperor Meiji) มุ่งเน้นการสร้างความนิยมผ่านการปฏิรูปทางการเมือง เศรษฐกิจ และสังคม โดยมีเป้าหมายในการทำให้ประเทศญี่ปุ่นทันสมัยและสามารถแข่งขันกับชาติตะวันตกได้ การปฏิรูปเมจิ (Meiji Restoration) ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงหลายอย่าง เช่น การยกเลิกระบบชนชั้นซามูไร การนำระบบรัฐธรรมนูญและรัฐสภามาใช้ และการพัฒนาอุตสาหกรรม การสร้างความนิยมของรัฐบาลเมจิในยุคนี้จึงเกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนภาพลักษณ์ของญี่ปุ่นจากประเทศที่ปกครองด้วยระบอบเผด็จการทหารมาเป็นประเทศที่มีการปฏิรูปและมุ่งสู่ความทันสมัย

INNOMSTOU.

3. ยุคไทโช (1912-1926) การสร้างความนิยมผ่านการปฏิรูปประชาธิปไตย ยุคไทโชเป็นยุคที่ญี่ปุ่นเริ่มเปิดรับแนวคิดประชาธิปไตยและสิทธิมนุษยชนมากขึ้น การปกครองภายใต้ จักรพรรดิไทโช (Emperor Taisho) มีการเปิดเสรีทางการเมืองมากขึ้น รัฐบาลเริ่มมีการใช้ระบบรัฐสภาอย่างจริงจัง โดยมีการให้สิทธิมีส่วนร่วมทางการเมืองมากขึ้นแก่ประชาชน ในยุคนี้มีการจัดตั้งพรรคการเมืองและกลุ่มผลประโยชน์ต่างๆ มากขึ้น การสร้างความนิยมทางการเมืองจึงมุ่งเน้นไปที่การตอบสนองต่อความต้องการของประชาชนและการรักษาเสถียรภาพทางเศรษฐกิจและสังคม อย่างไรก็ตาม ความไม่แน่นอนทางเศรษฐกิจและการเมืองในช่วงปลายยุคไทโชได้ทำให้ความนิยมของระบบการปกครองแบบประชาธิปไตยลดลง (Masumi, J., 2023)

4. ยุคโชวะช่วงต้น (1926-1945) การสร้างความนิยมผ่านชาตินิยมและการขยายอำนาจทางทหาร ยุคโชวะช่วงต้นภายใต้การปกครองของ จักรพรรดิฮิโรฮิโตะ (Emperor Hirohito) ถือเป็นช่วงที่ญี่ปุ่นหันไปทางการปกครองแบบชาตินิยมและขยายอำนาจทางทหารเพื่อสร้างความยิ่งใหญ่ให้กับประเทศ การสร้างความนิยมในยุคนี้เน้นที่ความแข็งแกร่งทางทหารและการขยายจักรวรรดิ โดยญี่ปุ่นได้เข้าร่วมสงครามหลายครั้ง เช่น สงครามจีน-ญี่ปุ่น และสงครามมหาเอเชียบูรพาในช่วงสงครามโลกครั้งที่สอง รัฐบาลและกองทัพญี่ปุ่นในยุคนี้ใช้การโฆษณาชวนเชื่อและการปลุกระดมชาตินิยมในการสร้างความนิยมให้กับผู้นำและการปกครอง โดยเน้นการรวมตัวเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของประชาชนภายใต้จักรพรรดิและการสนับสนุนสงครามเพื่อผลประโยชน์ของชาติ

5. ยุคหลังสงครามโลกครั้งที่สอง (1945-1950s) การสร้างความนิยมผ่านการฟื้นฟูประเทศและการปกครองแบบประชาธิปไตย หลังความพ่ายแพ้ในสงครามโลกครั้งที่สอง ญี่ปุ่นถูกบังคับให้ละทิ้งการปกครองแบบทหารและเปลี่ยนเป็นระบบประชาธิปไตยภายใต้การครอบครองของสหรัฐอเมริกา รัฐธรรมนูญใหม่ ที่ประกาศใช้ในปี 1947 มีการจำกัดอำนาจของจักรพรรดิและหันมาใช้ระบบการปกครองแบบประชาธิปไตยมากขึ้น การสร้างความนิยมของผู้นำในยุคนี้เน้นที่การฟื้นฟูประเทศจากความเสียหายทางเศรษฐกิจและสังคม การสร้างความเชื่อมั่นในรัฐบาลผ่านนโยบายเศรษฐกิจใหม่ที่เน้นการฟื้นฟูอุตสาหกรรม การสร้างงาน และการรักษาสันติภาพ โดยในช่วงนี้พรรคการเมือง พรรคเสรีประชาธิปไตย (LDP) ได้รับความนิยมอย่างต่อเนื่องจากการสร้างนโยบายที่ส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจ (Kohno, M., 1997)

6. ยุคเศรษฐกิจเติบโตอย่างรวดเร็ว (1960s-1980s) การสร้างความนิยมผ่านนโยบายเศรษฐกิจในช่วงทศวรรษที่ 1960-1980 ญี่ปุ่นมีการเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างรวดเร็ว (Japanese Economic Miracle) ทำให้ผู้นำญี่ปุ่นมุ่งเน้นการสร้างความนิยมผ่านนโยบายที่สนับสนุนการพัฒนาเศรษฐกิจและการยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชน (Masumi, J., 2023) พรรค LDP ที่ครองอำนาจเป็นรัฐบาลต่อเนื่องเน้นการใช้กลไกเศรษฐกิจและการพัฒนาอุตสาหกรรมเพื่อสร้างความนิยม ในยุคนี้ผู้นำญี่ปุ่นสร้างความนิยมผ่านนโยบายการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน การส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ และการ

INCOMSTOU.

ยกระดับความสามารถในการแข่งขันทางเศรษฐกิจ ทำให้ญี่ปุ่นก้าวขึ้นมาเป็นหนึ่งในประเทศเศรษฐกิจที่สำคัญของโลก (Kohno, M., 1997)

7. ยุคหลังฟองสบู่เศรษฐกิจแตก (1990s-ปัจจุบัน) การสร้างความนิยมผ่านการปฏิรูปเศรษฐกิจและการฟื้นฟูความเชื่อมั่นทางการเมือง หลังจากฟองสบู่เศรษฐกิจแตกในช่วงต้นทศวรรษ 1990 ญี่ปุ่นประสบกับภาวะเศรษฐกิจถดถอยเป็นเวลานาน การสร้างความนิยมทางการเมืองในยุคนี้มุ่งเน้นไปที่การปฏิรูปเศรษฐกิจและการฟื้นฟูความเชื่อมั่นของประชาชนในรัฐบาล (Ward, R. E., 2015) นโยบายการกระตุ้นเศรษฐกิจที่เน้นการลงทุนโครงสร้างพื้นฐานและการปฏิรูปตลาดการเงินเป็นเครื่องมือสำคัญในการสร้างความนิยม (Kabashima, I., & Steel, G., 2012)

ในปัจจุบัน นักการเมืองญี่ปุ่นยังคงเผชิญกับความท้าทายใหม่ๆ เช่น ปัญหาสังคมผู้สูงอายุ การแข่งขันกับเศรษฐกิจโลก และการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยี การสร้างความนิยมของนักการเมืองในยุคนี้จึงเน้นไปที่การตอบสนองต่อปัญหาสังคม การส่งเสริมนโยบายการฟื้นฟูเศรษฐกิจ และการรักษาสมดุลระหว่างการพัฒนาเศรษฐกิจและความมั่นคง

วิวัฒนาการการสร้างความนิยมทางการเมืองในประเทศเกาหลีใต้

วิวัฒนาการการสร้างความนิยมทางการเมืองในเกาหลีใต้สะท้อนให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงทางสังคม การปกครอง และบทบาทของสื่อที่มีความสำคัญในแต่ละยุค ตั้งแต่ยุคหลังสงครามเกาหลีจนถึงปัจจุบัน การสร้างความนิยมทางการเมืองในเกาหลีใต้สามารถแบ่งออกเป็นหลายยุคสำคัญดังนี้

1. ยุคหลังสงครามเกาหลี (1950s-1960s) การสร้างความนิยมผ่านการฟื้นฟูชาติและการต่อต้านคอมมิวนิสต์ หลังสงครามเกาหลีในปี 1950-1953 เกาหลีใต้ต้องเผชิญกับความเสียหายรุนแรงทั้งในด้านเศรษฐกิจและสังคม การสร้างความนิยมทางการเมืองในยุคนี้เน้นไปที่การฟื้นฟูประเทศและการต่อต้านคอมมิวนิสต์อย่างเข้มแข็ง โดยมีรัฐบาลของ ประธานาธิบดี อี ซึง-มัน (Syngman Rhee) ที่ครองอำนาจในช่วงแรกเน้นสร้างภาพลักษณ์ของความมั่นคงและความเป็นชาติ การสร้างความนิยมเกิดขึ้นผ่านการควบคุมสื่อ การส่งเสริมชาตินิยม และการชูความเป็นผู้นำต่อต้านอิทธิพลของเกาหลีเหนือและคอมมิวนิสต์ (Sohn, H. K., 2024) อย่างไรก็ตาม ความนิยมของประธานาธิบดีอี ซึง-มันลดลงอย่างรวดเร็วเมื่อรัฐบาลของเขาถูกกล่าวหาว่าทุจริตและมีการใช้อำนาจเผด็จการ ในปี 1960 เขาถูกประชาชนประท้วงจนต้องลงจากอำนาจ (Kim, J. A., 2020)

2. ยุคเผด็จการพัค ชองฮี (1961-1979) การสร้างความนิยมผ่านการพัฒนาเศรษฐกิจ ยุคของประธานาธิบดีพัค ชองฮี (Park Chung-hee) ถือเป็นจุดเปลี่ยนที่สำคัญสำหรับการสร้างความนิยมทางการเมืองในเกาหลีใต้ พัคขึ้นสู่อำนาจหลังการรัฐประหารในปี 1961 และปกครองด้วยระบอบเผด็จการทหารตลอดระยะเวลาหลายทศวรรษ พัค ชองฮี สร้างความนิยมผ่านการผลักดันการพัฒนาเศรษฐกิจแบบรวดเร็ว (Economic Miracle) โดยใช้แผนการพัฒนาอุตสาหกรรมและการส่งออก ทำ

ให้เศรษฐกิจเกาหลีใต้เติบโตอย่างรวดเร็วและก้าวขึ้นเป็นหนึ่งในประเทศเศรษฐกิจชั้นนำของเอเชียตะวันออก ผู้คนหลายคนในยุคนี้ยอมรับพัคในฐานะผู้นำที่ทำให้ประเทศมั่นคงและเจริญก้าวหน้า แต่ในขณะเดียวกัน การปกครองของเขาก็เต็มไปด้วยการกดขี่เสรีภาพและการใช้กำลังควบคุมประชาชน (Han, S. J. (1989)

3. ยุคหลังเผด็จการและการเคลื่อนไหวเพื่อประชาธิปไตย (1980s) การสร้างความนิยมผ่านการต่อสู้เพื่อสิทธิและเสรีภาพ หลังจากการลอบสังหารพัค ชองฮี ในปี 1979 เกาหลีใต้เผชิญกับการเปลี่ยนผ่านที่สับสน จนกระทั่ง จอน ดู-ฮวาน (Chun Doo-hwan) ขึ้นมาครองอำนาจด้วยการรัฐประหารในปี 1980 การสร้างความนิยมของรัฐบาลในยุคนี้เน้นไปที่การรักษาความสงบเรียบร้อยและการพัฒนาเศรษฐกิจอย่างต่อเนื่อง อย่างไรก็ตาม ความไม่พอใจของประชาชนที่มีต่อการปกครองแบบเผด็จการทหารนำไปสู่การประท้วงครั้งใหญ่ในหลายพื้นที่ เช่น เหตุการณ์ กวางจู (Gwangju Uprising) ในปี 1980 ซึ่งมีการปราบปรามประชาชนอย่างรุนแรง ความรุนแรงและการปราบปรามประชาชนทำให้จอน ดู-ฮวาน เสียความนิยมอย่างมาก จนในช่วงกลางทศวรรษที่ 1980 ประชาชนเกาหลีใต้เริ่มเรียกร้องประชาธิปไตยและสิทธิเสรีภาพมากขึ้น การสร้างความนิยมของนักการเมืองในยุคนี้เริ่มมุ่งเน้นไปที่การเคลื่อนไหวเพื่อประชาธิปไตยและการปฏิรูปทางการเมือง (Han, S. J. (1989)

4. ยุคประชาธิปไตยเต็มรูปแบบ (1990s) การสร้างความนิยมผ่านการเลือกตั้งเสรีและนโยบายประชาชน หลังจากการเคลื่อนไหวเพื่อประชาธิปไตยในปี 1987 เกาหลีใต้เปลี่ยนผ่านสู่การปกครองแบบประชาธิปไตยอย่างเต็มรูปแบบ นักการเมืองที่สร้างความนิยมในยุคนี้เน้นการใช้การเลือกตั้งอย่างเสรีและนโยบายที่ตอบสนองต่อความต้องการของประชาชน เช่น คิม ยอง-ซัม (Kim Young-sam) และ คิม แท-จุง (Kim Dae-jung) ซึ่งทั้งสองต่างเป็นนักการเมืองที่เคยเป็นผู้นำการเคลื่อนไหวเพื่อประชาธิปไตย คิม แท-จุง ซึ่งได้รับการเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีในปี 1997 ได้รับความนิยมจากนโยบายส่งเสริมการปรองดองกับเกาหลีเหนือ (Sunshine Policy) การสร้างความนิยมผ่านนโยบายที่เน้นสันติภาพและการพัฒนาเศรษฐกิจร่วมกับการเคารพสิทธิมนุษยชน กลายเป็นเครื่องมือสำคัญในการสร้างภาพลักษณ์ของรัฐบาลยุคนี้ (Oh, J. K. C., 1999)

5. ยุคศตวรรษที่ 21 (2000s-ปัจจุบัน) การสร้างความนิยมผ่านนโยบายสังคมและการใช้สื่อสังคมออนไลน์ ตั้งแต่ทศวรรษที่ 2000 นักการเมืองเกาหลีใต้เริ่มใช้เทคโนโลยีสื่อสารที่ทันสมัยในการสร้างความนิยม โดยเฉพาะการใช้สื่อสังคมออนไลน์เป็นเครื่องมือในการสื่อสารกับประชาชน เช่น ประธานาธิบดี โนห์ มู-ฮยอน (Roh Moo-hyun) ที่ขึ้นสู่อำนาจในปี 2003 เป็นผู้นำที่ใช้สื่ออินเทอร์เน็ตอย่างมีประสิทธิภาพในการเข้าถึงประชาชน (Jaung, H. (2002) โนห์ยังเน้นนโยบายที่มุ่งสร้างความเป็นธรรมทางสังคมและการกระจายอำนาจ ซึ่งเป็นที่นิยมในกลุ่มคนรุ่นใหม่ ในปัจจุบัน มุน แจ-อิน (Moon Jae-in) ประธานาธิบดีที่ได้รับเลือกตั้งในปี 2017 ได้สร้างความนิยมผ่านการสื่อสารที่เน้นนโยบายปฏิรูป การแก้ปัญหาความไม่เท่าเทียมในสังคม การแก้ปัญหาการทุจริต และการส่งเสริมการ

สร้างสันติภาพกับเกาหลีเหนือ มุนใช้สื่อสังคมออนไลน์และการสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตในการเข้าถึงประชาชนและสร้างความโปร่งใสในรัฐบาล (Sohn, H. K., 2024)

6. การเคลื่อนไหวต่อต้านการทุจริตและการเมืองใหม่ (ปลายทศวรรษ 2010s-ปัจจุบัน) ในช่วงปลายทศวรรษที่ 2010s การเมืองเกาหลีใต้เผชิญกับความท้าทายจากกรณีอื้อฉาวการทุจริตของประธานาธิบดี พัค กึน-ฮเย (Park Geun-hye) ซึ่งนำไปสู่การถูกถอดถอนจากตำแหน่งในปี 2017 การประท้วงครั้งใหญ่เรียกร้องความยุติธรรมและความโปร่งใสสะท้อนถึงความตื่นตัวทางการเมืองของประชาชน โดยการสร้างความนิยมของนักการเมืองหลังจากนั้นต้องเน้นการรับผิดชอบและการแก้ปัญหาการทุจริตเป็นหลัก ในยุคปัจจุบัน นักการเมืองเกาหลีใต้ยังคงใช้เทคโนโลยีและสื่อสังคมออนไลน์ในการสร้างความนิยม รวมถึงการออกนโยบายที่ตอบสนองต่อความต้องการของประชาชนในด้านเศรษฐกิจ ความเท่าเทียมทางสังคม และความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ เช่น นโยบายการสู้กับโรคระบาด COVID-19 ซึ่งรัฐบาลใช้สื่อสารผ่านสื่อสังคมออนไลน์เพื่อสร้างความโปร่งใสและความมั่นใจในประชาชน

สรุปวิวัฒนาการการสร้างความนิยมทางการเมืองในเกาหลีใต้มีความเปลี่ยนแปลงอย่างต่อเนื่องตามการเปลี่ยนแปลงทางสังคม เศรษฐกิจ และเทคโนโลยี โดยในยุคหลัง ๆ นักการเมืองมุ่งเน้นการสร้างความนิยมผ่านการใช้สื่อออนไลน์ การตอบสนองต่อปัญหาสังคม และการแสดงความโปร่งใส

วิวัฒนาการการสร้างความนิยมทางการเมืองในประเทศไทย

วิวัฒนาการการสร้างความนิยมทางการเมืองในประเทศไทยมีการเปลี่ยนแปลงตามยุคสมัยและบริบททางสังคม เศรษฐกิจ และการเมืองของประเทศตั้งแต่ยุคแรกเริ่มจนถึงปัจจุบัน ซึ่งสามารถแบ่งเป็นหลายช่วงหลัก ๆ ดังนี้

1. ยุคการปกครองแบบราชาธิปไตย (ก่อนปี 2475) ในช่วงก่อนการเปลี่ยนแปลงการปกครองในปี 2475 ประเทศไทยถูกปกครองโดยกษัตริย์ภายใต้ระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์ โดยมีการสร้างความนิยมทางการเมืองผ่านการสนับสนุนจากชนชั้นสูงและการแสดงอำนาจของพระมหากษัตริย์และราชสำนัก การสร้างความนิยมในยุคนี้เน้นที่การรักษาความมั่นคงในราชสำนักและการปกครองที่มุ่งสร้างความสงบเรียบร้อยให้แก่สังคม (Ferrara, F., 2015)

2. ยุคหลังการเปลี่ยนแปลงการปกครอง (2475-2500) หลังจากการเปลี่ยนแปลงการปกครองในปี 2475 ที่ทำให้ประเทศไทยมีระบบการปกครองแบบประชาธิปไตย การสร้างความนิยมทางการเมืองเริ่มมีการใช้กลไกของการเมืองภายในสภาและรัฐบาลที่มาจากการเลือกตั้ง การสร้างความนิยมในช่วงนี้เกิดขึ้นจากการนำเสนอแนวคิดประชาธิปไตยและการพัฒนาสังคมผ่านการใช้สื่อและการ

สร้างสำนึกสาธารณะ อย่างไรก็ตาม การเมืองในช่วงนี้ยังคงมีความไม่แน่นอนสูง มีการรัฐประหารหลายครั้ง และความนิยมของนักการเมืองส่วนใหญ่ได้รับการสนับสนุนจากกองทัพและชนชั้นสูง

3. ยุคหลังสงครามโลกครั้งที่สองและสงครามเย็น (2500-2520) ในยุคนี้ สถานการณ์โลกเข้าสู่สงครามเย็น ประเทศไทยมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับสหรัฐอเมริกา ทำให้รัฐบาลไทยต้องสร้างความนิยมทั้งในและต่างประเทศผ่านการต่อต้านลัทธิคอมมิวนิสต์ การสร้างความนิยมทางการเมืองในช่วงนี้ใช้การโปรโมตความมั่นคงภายในประเทศและการพัฒนาทางเศรษฐกิจ ภายใต้การนำของรัฐบาลทหารที่มาจากการรัฐประหาร รัฐบาลในยุคนี้มักใช้การโฆษณาชวนเชื่อและการสนับสนุนจากอำนาจทหารในการเสริมสร้างความนิยม (Neher, C. D., 2016) โดยการนำเสนอความสำเร็จในการพัฒนาเศรษฐกิจ การรักษาความมั่นคงในประเทศ และการพึ่งพาการช่วยเหลือจากต่างประเทศ (Albritton, R. B., & Bureekul, T., 2007)

4. ยุคประชาธิปไตยและการปฏิรูป (2520-2540) ช่วงนี้เป็นยุคที่การเมืองไทยเริ่มเข้าสู่การปกครองแบบประชาธิปไตยเต็มรูปแบบมากขึ้น หลังจากการรัฐประหารในปี 2520 การสร้างความนิยมทางการเมืองของนักการเมืองไทยในช่วงนี้มักเกิดจากการมีส่วนร่วมของประชาชนในระบบการเลือกตั้งและการปฏิรูปการเมือง ในช่วงปี 2530-2540 การเมืองไทยเริ่มมีการพัฒนาเศรษฐกิจที่รวดเร็ว ทำให้รัฐบาลและนักการเมืองที่สามารถเสนอแนวทางการพัฒนาทางเศรษฐกิจได้รับความนิยมอย่างสูง ตัวอย่างที่สำคัญคือ พรรคประชาธิปัตย์ และ พรรคชาติไทย ที่สามารถสร้างความนิยมผ่านการเสนอนโยบายที่ตอบสนองต่อความต้องการของประชาชน

5. ยุคการเมืองท้องถิ่นและการเคลื่อนไหวทางการเมือง (2540-2550) หลังจากวิกฤตเศรษฐกิจในปี 2540 ประเทศไทยเข้าสู่ยุคที่มีกลุ่มนักการเมืองใหม่และการเคลื่อนไหวทางการเมืองที่สำคัญ การสร้างความนิยมทางการเมืองในช่วงนี้เกี่ยวข้องกับการตอบสนองต่อความไม่พอใจของประชาชนที่เกิดจากวิกฤตเศรษฐกิจและการใช้อำนาจของรัฐบาลในการแก้ไขปัญหา นักการเมืองที่สามารถสร้างความนิยมในช่วงนี้ ได้แก่ ทักษิณ ชินวัตร ซึ่งสามารถสร้างฐานเสียงอย่างแข็งแกร่งจากการใช้เทคโนโลยีและการตลาดทางการเมือง รวมทั้งนโยบายที่มุ่งเน้นการพัฒนาสวัสดิการสังคมและการลดความยากจน (Kitirianglarp, K., & Hewison, K., 2009)

6. ยุคของการแบ่งขั้วทางการเมืองและการรัฐประหาร (2550-2560) ในช่วงนี้การเมืองไทยเต็มไปด้วยความขัดแย้งและการแบ่งขั้วที่ชัดเจนระหว่างกลุ่มผู้สนับสนุนรัฐบาลของ ทักษิณ ชินวัตร และกลุ่มที่ต่อต้านการปกครองของเขา ซึ่งนำไปสู่การรัฐประหารในปี 2557 โดย พลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา การสร้างความนิยมในช่วงนี้มักเกิดจากการใช้สื่ออย่างเข้มข้น การตอบสนองต่อความต้องการของประชาชนในแง่ของการสร้างความมั่นคงและการพัฒนาเศรษฐกิจ รัฐบาลทหารในช่วงนี้มักเน้นการสร้างความนิยมผ่านการปฏิรูปโครงสร้างพื้นฐานและการปรับปรุงระบบการปกครอง

รวมถึงการนำเสนอนโยบายที่มุ่งเน้นการแก้ไขปัญหาภายในประเทศ (Kitirianglarp, K., & Hewison, K., 2009)

7. ยุคการเมืองหลังการรัฐประหารและการเลือกตั้ง (2560-ปัจจุบัน)ในช่วงปัจจุบัน การเมืองไทยยังคงมีความท้าทายจากการแบ่งขั้วทางการเมืองที่เด่นชัด การสร้างความนิยมในปัจจุบันมีการใช้เทคโนโลยีและสื่อออนไลน์เป็นเครื่องมือหลักในการเข้าถึงประชาชน นักการเมืองมักจะใช้สื่อสังคมออนไลน์ในการสื่อสารกับกลุ่มผู้สนับสนุนและในการสร้างภาพลักษณ์ที่ดี การเลือกตั้งปี 2562 และการเกิดขึ้นของพรรคอนาคตใหม่ ที่มุ่งเน้นการเปลี่ยนแปลงการเมืองและการปฏิรูปสังคมสะท้อนถึงความเปลี่ยนแปลงในวิธีการสร้างความนิยม การเมืองในยุคนี้จึงเน้นที่การเข้าถึงประชาชนผ่านการสื่อสารที่รวดเร็วและตรงไปตรงมา การนำเสนอนโยบายการพัฒนาประเทศและอุดมการณ์ทางการเมืองในระบอบประชาธิปไตย รวมทั้งการใช้การเมืองออนไลน์และการมีส่วนร่วมของประชาชนในกระบวนการตัดสินใจทางการเมือง (Kanchoochat, V., & Hewison, K., 2016)

สรุปวิวัฒนาการการสร้างความนิยมทางการเมืองในประเทศไทยมีการเปลี่ยนแปลงตามบริบททางประวัติศาสตร์ โดยเริ่มตั้งแต่การปกครองแบบสมบูรณาญาสิทธิราชย์จนถึงการเมืองประชาธิปไตยที่เน้นการสื่อสารทางการเมืองผ่านสื่อออนไลน์และการมีส่วนร่วมของประชาชน การสร้างความนิยมในแต่ละยุคจึงสะท้อนถึงการเปลี่ยนแปลงของสังคมและการเมืองที่เกิดขึ้นตลอดเวลา

วิวัฒนาการการสร้างความนิยมทางการเมืองแบบกระจายอำนาจ

การสร้างความนิยมทางการเมืองแบบกระจายอำนาจ (Decentralized Political Popularity) เป็นกระบวนการที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมความนิยมของนักการเมืองหรือพรรคการเมืองโดยการแบ่งปันอำนาจและหน้าที่ไปยังหน่วยงานท้องถิ่นหรือระดับต่าง ๆ แทนที่จะเป็นการรวมศูนย์อำนาจในมือของรัฐบาลกลางหรือผู้นำเพียงคนเดียว การกระจายอำนาจนี้มีเป้าหมายในการสร้างความเชื่อมโยงระหว่างรัฐบาลและประชาชนในระดับท้องถิ่นและช่วยให้ประชาชนสามารถมีส่วนร่วมในการตัดสินใจที่มีผลต่อชีวิตประจำวันของพวกเขา

1. ยุคเริ่มต้น การปฏิรูประบบการปกครอง (ก่อนคริสต์ศตวรรษที่ 20) ในอดีต ระบบการปกครองส่วนใหญ่จะเป็นการรวมศูนย์อำนาจที่อยู่ในมือของกษัตริย์หรือผู้ปกครองที่มีอำนาจเด็ดขาด ในยุคนี้ การสร้างความนิยมทางการเมืองมักจะเกิดขึ้นจากการกระทำที่แสดงถึงอำนาจเด็ดขาดและการควบคุมทรัพยากรต่าง ๆ อย่างมีประสิทธิภาพ อำนาจมักจะถูกกระจุกตัวในสถาบันกลาง เช่น รัฐบาลกลางหรือราชสำนัก อย่างไรก็ตาม ความนิยมจากประชาชนในระดับท้องถิ่นจะมีอิทธิพลที่จำกัด เนื่องจากการปกครองยังคงเป็นแบบเผด็จการหรือการปกครองที่มุ่งเน้นการควบคุมจากศูนย์กลาง

INCOMSTOU

2. การปฏิรูประบบการปกครองและการกระจายอำนาจ (กลางคริสต์ศตวรรษที่ 20) การสร้างความนิยมทางการเมืองแบบกระจายอำนาจเริ่มได้รับความสนใจในช่วงกลางคริสต์ศตวรรษที่ 20 เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและการเมืองในหลายประเทศที่ต้องการให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการตัดสินใจทางการเมืองและการปกครองมากขึ้น หลายประเทศเริ่มต้นกระบวนการกระจายอำนาจโดยการให้อำนาจกับรัฐบาลท้องถิ่นและหน่วยงานต่าง ๆ เช่น การจัดตั้งรัฐบาลท้องถิ่นที่สามารถตัดสินใจได้ตามความต้องการของประชาชนในพื้นที่ ในช่วงเวลานี้ การสร้างความนิยมมักจะมุ่งเน้นไปที่การทำให้ประชาชนในพื้นที่รู้สึกถึงการมีส่วนร่วมในการตัดสินใจในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน เช่น การพัฒนาท้องถิ่นและการแก้ปัญหาที่เกี่ยวข้องกับสาธารณูปโภค การศึกษา และสุขภาพ การกระจายอำนาจในลักษณะนี้ไม่เพียงแต่จะช่วยให้รัฐบาลมีความใกล้ชิดกับประชาชนมากขึ้น แต่ยังช่วยให้ผู้นำทางการเมืองในระดับท้องถิ่นมีความนิยมจากการแก้ปัญหาที่ตรงจุดและเป็นที่ต้องการของประชาชน

3. การกระจายอำนาจในยุคโลกาภิวัตน์และการใช้นวัตกรรมทางการเมือง (ช่วงปี 2000-ปัจจุบัน) ในยุคโลกาภิวัตน์และการปฏิวัติเทคโนโลยีสารสนเทศ การกระจายอำนาจทางการเมืองเริ่มกลายเป็นแนวทางหลักในการส่งเสริมการปกครองที่มีความยั่งยืนและตอบสนองความต้องการของประชาชนได้ดีขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเทศที่มีการปกครองแบบประชาธิปไตย เช่น สหรัฐอเมริกา ประเทศอังกฤษ หรือบางประเทศในยุโรปที่มีกระบวนการกระจายอำนาจเพื่อส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชน ในยุคนี้ การสร้างความนิยมทางการเมืองแบบกระจายอำนาจมักเกี่ยวข้องกับการให้ประชาชนในระดับท้องถิ่นมีบทบาทมากขึ้นในกระบวนการตัดสินใจ การใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร (ICT) ในการเข้าถึงข้อมูลและการมีส่วนร่วมในกระบวนการทางการเมืองเป็นตัวอย่างสำคัญของกระบวนการนี้ เทคโนโลยีเช่น สื่อสังคมออนไลน์และแพลตฟอร์มออนไลน์อื่น ๆ ช่วยให้ประชาชนสามารถมีส่วนร่วมในการตัดสินใจและแสดงความคิดเห็นได้สะดวกและรวดเร็ว ซึ่งช่วยส่งเสริมให้ประชาชนในระดับท้องถิ่นสามารถสร้างอิทธิพลในการตัดสินใจทางการเมืองได้มากขึ้น

4. การสร้างความนิยมจากการกระจายอำนาจในกระบวนการเลือกตั้ง กระบวนการเลือกตั้งในยุคปัจจุบันมักเน้นการสร้างความนิยมทางการเมืองที่เกิดจากการกระจายอำนาจไปยังหน่วยงานและระดับการปกครองที่ใกล้ชิดกับประชาชนที่สุด เช่น การเลือกตั้งนายกเทศมนตรี การเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรระดับท้องถิ่น หรือการเลือกตั้งระดับรัฐ การกระจายอำนาจทำให้ผู้สมัครในระดับท้องถิ่นสามารถใช้กลยุทธ์ที่เหมาะสมกับพื้นที่และตอบโจทย์ปัญหาของประชาชนในพื้นที่นั้น ๆ ได้ดีกว่าผู้นำที่มาจากศูนย์กลาง ผู้สมัครสามารถสร้างความนิยมได้จากการทำงานร่วมกับประชาชนในระดับท้องถิ่น โดยการเสนอแผนการพัฒนาในพื้นที่ของตน เช่น การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน การส่งเสริมโครงการทางการศึกษาและสาธารณสุขในท้องถิ่น การลดช่องว่างทางเศรษฐกิจในพื้นที่ การมี

INCOM STOU.

ส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ และการใช้เทคโนโลยีในการรวบรวมข้อมูลและฟังความคิดเห็นจากประชาชน

5. การกระจายอำนาจในยุคของการเมืองดิจิทัลและประชาธิปไตยทางตรง การสร้างความนิยมทางการเมืองแบบกระจายอำนาจในยุคปัจจุบันยังได้รวมการใช้เทคโนโลยีที่สามารถเพิ่มการมีส่วนร่วมของประชาชนในการตัดสินใจทางการเมืองผ่านการใช้ระบบประชาธิปไตยทางตรง เช่น การทำประชามติออนไลน์ หรือการจัดให้มีการโหวตผ่านแพลตฟอร์มดิจิทัล ซึ่งช่วยให้ประชาชนสามารถแสดงความคิดเห็นและตัดสินใจในประเด็นต่าง ๆ ได้โดยตรง การกระจายอำนาจในยุคนี้ยังรวมถึงการเปิดโอกาสให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบายและการพัฒนาในระดับท้องถิ่นโดยใช้เครื่องมือออนไลน์ เช่น การเปิดรับความคิดเห็นจากประชาชน การใช้งานแอปพลิเคชันสำหรับการแสดงความคิดเห็นหรือการเสนอข้อเสนอจากประชาชน เพื่อให้การตัดสินใจทางการเมืองมีความโปร่งใสและใกล้ชิดกับประชาชนมากยิ่งขึ้น

สรุปการสร้างความนิยมทางการเมืองแบบกระจายอำนาจแสดงถึงการกระจายอำนาจการตัดสินใจไปยังระดับท้องถิ่นและการมีส่วนร่วมของประชาชนในการกำหนดทิศทางการเมือง โดยเฉพาะในยุคที่เทคโนโลยีมีบทบาทสำคัญในการเชื่อมโยงผู้คน การกระจายอำนาจไม่เพียงแต่ช่วยให้การตัดสินใจทางการเมืองใกล้ชิดกับประชาชนมากขึ้น แต่ยังส่งเสริมให้เกิดความโปร่งใสและการมีส่วนร่วมที่ยั่งยืน

วิวัฒนาการการสร้างความนิยมทางการเมืองแบบประชานิยม

วิวัฒนาการการสร้างความนิยมทางการเมืองแบบประชานิยม (Populism) เป็นกระบวนการที่เปลี่ยนแปลงไปตามสภาพแวดล้อมทางการเมือง เศรษฐกิจ สังคม และเทคโนโลยีในแต่ละยุคสมัย ซึ่งผู้นำหรือพรรคการเมืองที่ใช้กลยุทธ์ประชานิยมมักจะอ้างถึงการปฏิวัติหรือการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองที่เน้นความสำคัญของ "ประชาชน" และมักจะปฏิเสธอำนาจของชนชั้นนำ หรือ "เอลิต" ในสังคม ตัวอย่างเช่น การใช้สื่อที่มีอิทธิพลในการติดต่อโดยตรงกับประชาชน และการเสนอแนวทางการเปลี่ยนแปลงที่ตอบสนองต่อความต้องการของประชาชนทั่วไป

1. ยุคแรก (ศตวรรษที่ 19) การสร้างความนิยมจาก "ประชาชน" และการต่อต้านชนชั้นนำการประชานิยมเริ่มต้นขึ้นในช่วงศตวรรษที่ 19 โดยในหลายประเทศมีการเคลื่อนไหวทางการเมืองที่มุ่งเน้นการต่อสู้เพื่อสิทธิของประชาชน โดยเฉพาะในประเทศที่มีระบบการปกครองแบบราชาธิปไตยหรือชนชั้นสูงที่มีอำนาจเหนือประชาชน การเคลื่อนไหวในยุคนั้นมักจะเชื่อมโยงกับการปฏิวัติทางสังคมที่เสนอให้มีการยกเลิกอำนาจของชนชั้นนำและนำเสนอนโยบายที่เหมาะสมกับความต้องการของประชาชน ตัวอย่างเช่น การเคลื่อนไหวของ "Populist Party" ในสหรัฐอเมริกาช่วงปี 1890 ที่ต่อต้านอำนาจของธนาคารและอุตสาหกรรมขนาดใหญ่

2. ยุคกลาง (ช่วงต้นศตวรรษที่ 20) การใช้การสื่อสารมวลชนและโฆษณาชวนเชื่อ ในช่วงต้นศตวรรษที่ 20 การสร้างความนิยมทางการเมืองแบบประชานิยมเริ่มใช้เครื่องมือการสื่อสารมวลชนอย่างกว้างขวาง เช่น วิทยุ โทรทัศน์ และหนังสือพิมพ์ เพื่อเข้าถึงประชาชนมากขึ้น ผู้นำประชานิยมในยุคนี้มักใช้การสื่อสารเพื่อเสริมสร้างภาพลักษณ์ของตนเองว่าเป็นตัวแทนของคนทั่วไป โดยเฉพาะในประเทศที่เผชิญกับภาวะวิกฤติเศรษฐกิจหรือการเปลี่ยนแปลงทางสังคม เช่น ในสหรัฐอเมริกา ประธานาธิบดีแฟรงคลิน ดี. รูสเวลต์ ใช้วิทยุในการสื่อสารกับประชาชนในการนำเสนอ "New Deal" ที่เน้นการสนับสนุนการแก้ไขปัญหาทางเศรษฐกิจและการสร้างสวัสดิการสำหรับประชาชน

3. ยุคปัจจุบัน (ปลายศตวรรษที่ 20 - ปัจจุบัน) การใช้เทคโนโลยีดิจิทัลและสื่อสังคมออนไลน์ ในยุคปัจจุบัน การสร้างความนิยมทางการเมืองแบบประชานิยมได้เปลี่ยนแปลงไปอีกขั้น ด้วยการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลและสื่อสังคมออนไลน์เป็นเครื่องมือหลักในการสื่อสารกับประชาชน ผู้นำประชานิยมในยุคนี้มักจะใช้ช่องทางเหล่านี้เพื่อแสดงออกถึงความเป็นตัวแทนของประชาชนและสร้างฐานเสียงที่แข็งแกร่งจากกลุ่มผู้ไม่พอใจในระบบการเมืองเดิม เช่น ประธานาธิบดีโดนัลด์ ทรัมป์ ของสหรัฐอเมริกา ใช้ทวิตเตอร์ในการสื่อสารกับประชาชนโดยตรง และในการเลือกตั้ง 2016 การใช้สื่อสังคมออนไลน์มีบทบาทสำคัญในการรณรงค์และสร้างความนิยม

4. การสร้างความนิยมในโลกยุคใหม่ ความท้าทายและโอกาสในยุคปัจจุบัน ความนิยมทางการเมืองแบบประชานิยมได้เข้าสู่ยุคที่เต็มไปด้วยเทคโนโลยีการสื่อสารที่ทันสมัย ซึ่งผู้นำที่ใช้ประชานิยมสามารถเข้าถึงผู้คนได้รวดเร็วและตรงไปตรงมาโดยไม่ผ่านสื่อกลางแบบเดิม เช่น หนังสือพิมพ์หรือโทรทัศน์ ด้วยการสื่อสารผ่านแพลตฟอร์มดิจิทัล เช่น เฟซบุ๊ก ทวิตเตอร์ หรือยูทูบ ซึ่งเป็นเครื่องมือที่มีความเข้าถึงกลุ่มเป้าหมายได้อย่างกว้างขวางมากขึ้น

อย่างไรก็ตาม การสร้างความนิยมทางการเมืองแบบประชานิยมในยุคนี้ยังมีความท้าทาย เช่น การใช้ข่าวปลอม (Fake News) หรือการบิดเบือนข้อมูลเพื่อลดความน่าเชื่อถือของฝ่ายตรงข้าม นอกจากนี้ การกระจายข้อมูลที่ไม่ตรงกับความจริงก็อาจจะทำให้เกิดความขัดแย้งในสังคมได้มากขึ้น จึงจำเป็นต้องมีการใช้กลยุทธ์ประชานิยมอย่างระมัดระวังเพื่อไม่ให้เกิดผลเสียต่อการเมืองในระยะยาว

สรุปการสร้างความนิยมทางการเมืองแบบประชานิยมมีวิวัฒนาการที่สำคัญผ่านแต่ละยุค ตั้งแต่การใช้การสื่อสารมวลชนในศตวรรษที่ 20 จนถึงการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในยุคปัจจุบัน โดยสามารถดึงดูดความสนใจของประชาชนโดยการแสดงให้เห็นถึงการเป็นตัวแทนของความต้องการและความรู้สึกของประชาชน อย่างไรก็ตาม การสร้างความนิยมทางการเมืองในรูปแบบนี้ต้องใช้ความระมัดระวัง เพราะการขับเคลื่อนด้วยประชานิยมอาจนำมาซึ่งการแบ่งแยกในสังคมได้ถ้าไม่ได้รับการจัดการที่ดี

INNOM STOU

วิวัฒนาการการสร้างความนิยมทางการเมืองแบบพัฒนาประเทศเพื่อความยั่งยืน

การสร้างความนิยมทางการเมืองแบบพัฒนาประเทศเพื่อความยั่งยืน (Sustainable Development Politics) เป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นตามการเปลี่ยนแปลงทางสังคม เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อมในแต่ละยุค โดยมุ่งเน้นที่การสร้างความสมดุลระหว่างการเติบโตทางเศรษฐกิจ การพัฒนาสังคม และการรักษาสิ่งแวดล้อม เพื่อให้เกิดความยั่งยืนในระยะยาว ไม่เพียงแต่สำหรับปัจจุบัน แต่ยังเพื่ออนาคตของประเทศและประชาชน ด้วยการส่งเสริมคุณภาพชีวิตที่ดีและการจัดการทรัพยากรธรรมชาติอย่างมีประสิทธิภาพ (Rioux, R., Trichet, M., & Naudet, J. D., 2024)

1. ยุคเริ่มต้น การมองเห็นความจำเป็นของการพัฒนาอย่างยั่งยืน (ปี 1970-1990) การพัฒนาประเทศเพื่อความยั่งยืนเริ่มมีการพูดถึงอย่างจริงจังในระดับโลกตั้งแต่ช่วงทศวรรษที่ 1970 เมื่อเกิดการเคลื่อนไหวทางสังคมและการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม โดยมีการสะท้อนถึงปัญหาการใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างเกินเลยและผลกระทบจากการเติบโตทางเศรษฐกิจที่ไม่ยั่งยืน ในช่วงนี้มีการสร้างความนิยมทางการเมืองผ่านการสร้างนโยบายที่ส่งเสริมการพัฒนาแบบยั่งยืน ซึ่งคำนึงถึงการรักษาสิ่งแวดล้อมในขณะเดียวกันกับการเติบโตของเศรษฐกิจ โดยในระดับสากล การประชุมที่มีความสำคัญในการส่งเสริมแนวคิดนี้คือ การประชุมสหประชาชาติว่าด้วยสิ่งแวดล้อมและการพัฒนา (United Nations Conference on the Human Environment) ที่จัดขึ้นในปี 1972 ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของการตั้งคำถามเกี่ยวกับการพัฒนาประเทศที่ไม่ส่งผลกระทบต่อโลกและสิ่งแวดล้อม ในระดับประเทศ ผู้นำทางการเมืองในหลายประเทศเริ่มเห็นความจำเป็นในการปรับโครงสร้างการพัฒนาโดยนำมาซึ่งนโยบายที่ให้ความสำคัญกับการพัฒนาที่ยั่งยืน เช่น การใช้พลังงานสะอาด การพัฒนาระบบการจัดการทรัพยากรธรรมชาติ และการรักษาความหลากหลายทางชีวภาพ

2. ยุคเปลี่ยนผ่าน การพัฒนาอย่างยั่งยืนกลายเป็นแนวทางหลัก (ปี 1990-2010) ในช่วงปลายทศวรรษ 1990 และต้นทศวรรษ 2000 แนวคิดการพัฒนาที่ยั่งยืนได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวางในระดับนานาชาติ โดยมีกลไกสำคัญอย่าง "Agenda 21" ที่ถูกนำเสนอในการประชุมโลกว่าด้วยสิ่งแวดล้อมและการพัฒนาที่ริโอเดจาเนโรในปี 1992 ซึ่งเป็นการส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจที่ไม่ทำลายสิ่งแวดล้อมและคำนึงถึงการเสริมสร้างคุณภาพชีวิตของประชาชนในระยะยาว ในช่วงนี้ หลายประเทศเริ่มมีนโยบายที่ผสมผสานความยั่งยืนเข้ากับการพัฒนาเศรษฐกิจโดยใช้หลักการสามเสาหลักของการพัฒนาอย่างยั่งยืน ได้แก่ เศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม ตัวอย่างเช่น ประเทศที่พัฒนาแล้วอย่างสหรัฐอเมริกาและยุโรปได้ตั้งเป้าหมายในการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกและส่งเสริมพลังงานทดแทน ขณะที่ประเทศในโลกที่สามเริ่มพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานที่ยั่งยืนและการจัดการทรัพยากรธรรมชาติอย่างมีประสิทธิภาพ ผู้นำการเมืองในช่วงนี้ได้เริ่มสร้างความนิยมผ่านนโยบายที่ตอบสนองต่อความต้องการในการปกป้องสิ่งแวดล้อม ในขณะเดียวกันยังไม่ทิ้งการพัฒนาเศรษฐกิจที่สามารถยืนยาวได้

3. ยุคปัจจุบัน การพัฒนาอย่างยั่งยืนเป็นพันธกิจสำคัญ (ปี 2010-ปัจจุบัน) ในยุคปัจจุบัน แนวคิดการพัฒนาที่ยั่งยืนได้ถูกนำมาใช้ในระดับนโยบายทั่วโลก โดยเฉพาะการมีบทบาทของการพัฒนาที่ยั่งยืนในการแก้ไขปัญหาที่สำคัญ เช่น การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ การขาดแคลนน้ำ และความยากจน ภายใต้กรอบของ เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (SDGs) ที่ถูกกำหนดโดยสหประชาชาติในปี 2015 โดยมีเป้าหมายหลัก 17 ข้อ ที่มุ่งเน้นการขจัดความยากจน การรักษาความสงบสุข การให้การศึกษา และการปกป้องสิ่งแวดล้อมไปพร้อมกัน ในระดับประเทศ การสร้างความนิยมทางการเมืองเกี่ยวกับการพัฒนาที่ยั่งยืนเริ่มมีความสำคัญมากขึ้น โดยผู้นำการเมืองในหลายประเทศหันมาใช้ "การพัฒนาอย่างยั่งยืน" เป็นเครื่องมือในการดึงดูดการสนับสนุนจากประชาชน ตัวอย่างเช่น การพัฒนาเมืองอัจฉริยะ (Smart Cities) การใช้พลังงานทดแทน การพัฒนาเศรษฐกิจสีเขียว (Green Economy) และการใช้เทคโนโลยีเพื่อสร้างการเติบโตที่ไม่ทำลายสิ่งแวดล้อม การพัฒนาอย่างยั่งยืนจึงกลายเป็นหลักการที่นำมาใช้ในการส่งเสริมการสร้างความนิยมทางการเมือง (Sdg, U., 2019)

4. ความท้าทายในอนาคต การพัฒนาที่ยั่งยืนในโลกที่เปลี่ยนแปลง แม้ว่าการพัฒนาที่ยั่งยืนจะได้รับการยอมรับและได้รับการสนับสนุนจากประชาชนจำนวนมากในหลายประเทศ แต่การดำเนินการตามแนวทางนี้ยังคงเผชิญกับความท้าทายต่าง ๆ เช่น ปัญหาความขัดแย้งทางการเมืองระหว่างประเทศพัฒนาแล้วและประเทศกำลังพัฒนา ความไม่เท่าเทียมทางเศรษฐกิจ และการปรับตัวของอุตสาหกรรมที่ต้องการการสนับสนุนทางการเงินจากรัฐบาล ด้วยความท้าทายเหล่านี้ การสร้างความนิยมทางการเมืองแบบพัฒนาประเทศเพื่อความยั่งยืนในอนาคตอาจต้องการการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วน ตั้งแต่รัฐบาล ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม เพื่อที่จะขับเคลื่อนการพัฒนาอย่างยั่งยืนที่แท้จริงและประสบผลสำเร็จ

สรุปวิวัฒนาการการสร้างความนิยมทางการเมืองแบบพัฒนาประเทศเพื่อความยั่งยืนแสดงให้เห็นถึงการพัฒนาแนวทางการเมืองที่มุ่งหวังการเติบโตของประเทศอย่างยั่งยืนผ่านการเชื่อมโยงระหว่างเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม กระบวนการนี้ได้พัฒนาไปตามเวลา และผู้นำทางการเมืองที่ต้องการสร้างความนิยมจะต้องมีการจัดการที่เหมาะสมในการสร้างความสมดุลระหว่างการพัฒนาและการปกป้องทรัพยากรเพื่อความยั่งยืนในอนาคต

วิวัฒนาการการสร้างความนิยมทางการเมืองแบบการตลาด

การสร้างความนิยมทางการเมืองแบบการตลาด (Political Marketing) เป็นกระบวนการที่นำแนวคิดและกลยุทธ์ทางการตลาดมาใช้ในการสื่อสารและบริหารจัดการภาพลักษณ์ของนักการเมืองหรือพรรคการเมือง เพื่อดึงดูดความสนใจและสร้างการสนับสนุนจากประชาชน โดยมีจุดมุ่งหมายในการเพิ่มความนิยมและการมีส่วนร่วมทางการเมือง ซึ่งการตลาดทางการเมืองได้พัฒนาไปอย่างรวดเร็ว

INCOMSTOU.

ในหลายช่วงเวลา โดยเฉพาะในยุคที่เทคโนโลยีและสื่อสังคมออนไลน์เข้ามามีบทบาทอย่างมากในการเปลี่ยนแปลงกระบวนการนี้

1. ยุคเริ่มต้น การเมืองแบบดั้งเดิมและการใช้เครื่องมือสื่อสารแบบพื้นฐาน (ปี 1950-1980) การตลาดทางการเมืองเริ่มต้นในช่วงปี 1950-1980 เมื่อการเลือกตั้งและการรณรงค์ทางการเมืองยังคงใช้วิธีการแบบดั้งเดิม เช่น การปราศรัย การใช้สื่อสิ่งพิมพ์ และการเดินทางพบปะประชาชน ผู้นำการเมืองในช่วงนี้จะใช้การสร้างภาพลักษณ์ที่ดูน่าเชื่อถือและใกล้ชิดกับประชาชน เช่น การใช้โฆษณาทางโทรทัศน์และวิทยุเพื่อเข้าถึงกลุ่มผู้มีสิทธิเลือกตั้ง โดยเน้นที่การทำให้ประชาชนรู้สึกว่าเขามีความสำคัญและสามารถมีส่วนร่วมในการตัดสินใจทางการเมืองได้ ในยุคนี้ ความนิยมทางการเมืองถูกสร้างขึ้นจากการปราศรัยที่สามารถดึงดูดผู้คนให้มาให้การสนับสนุนหรือร่วมงานกับพรรคการเมือง และยังมีการใช้การจัดการข้อมูลที่ค่อนข้างจำกัด เช่น การสำรวจความคิดเห็นที่มีอยู่ในช่วงนั้นที่เน้นการวิเคราะห์ข้อมูลจากกลุ่มประชากรแบบกว้าง ๆ

2. ยุคของเทคโนโลยีและการเปลี่ยนแปลงวิธีการสื่อสาร (ปี 1980-2000) ในช่วงปี 1980-2000 การตลาดทางการเมืองเริ่มมีการเปลี่ยนแปลงจากการใช้สื่อดั้งเดิมไปสู่การใช้เทคโนโลยีใหม่ๆ เช่น การใช้คอมพิวเตอร์ในการวิเคราะห์ข้อมูลและการใช้โฆษณาทางโทรทัศน์เพื่อเปลี่ยนแปลงวิธีการสื่อสารกับประชาชน ยุคนี้ยังเห็นการเริ่มต้นของการใช้สื่อใหม่ เช่น สื่อออนไลน์และการสร้างเว็บไซต์การเมือง โดยเฉพาะการสร้างการรับรู้ทางการเมืองที่มุ่งเน้นการเข้าถึงผู้มีสิทธิเลือกตั้งในระดับที่มากขึ้น ผ่านการใช้ข้อมูลที่ละเอียดและการใช้การโฆษณาที่ตรงกลุ่มเป้าหมายมากขึ้น

ตัวอย่างที่สำคัญของการใช้การตลาดทางการเมืองในช่วงนี้คือการเลือกตั้งประธานาธิบดีสหรัฐในปี 1984 เมื่อ Ronald Reagan ได้ใช้การผลิตโฆษณาทางโทรทัศน์ที่สร้างภาพลักษณ์ของเขาในฐานะผู้นำที่มีวิสัยทัศน์และเชื่อมั่นในการพัฒนาประเทศ โดยเน้นที่การสร้างความเชื่อมโยงทางอารมณ์กับประชาชนผ่านการสื่อสารทางภาพและเสียง

3. ยุคดิจิทัล การใช้สื่อสังคมและข้อมูล Big Data (ปี 2000-ปัจจุบัน) ในปัจจุบัน การตลาดทางการเมืองได้พัฒนาขึ้นอย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลและสื่อสังคมออนไลน์ (Social Media) เพื่อสร้างความนิยมทางการเมือง การใช้สื่อสังคมออนไลน์ เช่น Facebook, Twitter, Instagram, และ YouTube ได้กลายเป็นเครื่องมือสำคัญในการเชื่อมโยงผู้เมืองกับประชาชน ซึ่งทำให้การสื่อสารทางการเมืองเป็นเรื่องที่สามารถทำได้ง่ายและรวดเร็วมากยิ่งขึ้น ในยุคนี้ พรรคการเมืองและนักการเมืองเริ่มใช้ข้อมูล Big Data และการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเข้าถึงกลุ่มผู้มีสิทธิเลือกตั้งอย่างเจาะลึกและเฉพาะเจาะจงมากขึ้น การใช้การรณรงค์ออนไลน์ที่มีความแม่นยำในการกำหนดเป้าหมาย เช่น การใช้โฆษณาที่ปรับแต่งเฉพาะตามความสนใจของแต่ละบุคคล หรือการสร้าง การรณรงค์ที่สามารถตอบสนองความต้องการและความสนใจของกลุ่มต่าง ๆ ได้อย่างตรงจุด

ตัวอย่างที่โดดเด่นในการใช้การตลาดทางการเมืองในยุคนี้คือลักษณะของการรณรงค์การเลือกตั้งของ Barack Obama ในปี 2008 และ 2012 ซึ่งเขาใช้สื่อสังคมออนไลน์และการเก็บข้อมูลของผู้สนับสนุนเพื่อสร้างความเชื่อมโยงและการสนับสนุนที่มีความเป็นส่วนตัวสูง การรณรงค์นี้ถือเป็นตัวอย่างของการใช้การตลาดทางการเมืองที่มีประสิทธิภาพในยุคดิจิทัล

4. ยุคแห่งการเปลี่ยนแปลงและการใช้นวัตกรรมในการสร้างความนิยมในปัจจุบันและอนาคต (หลัง ปี 2024) การสร้างความนิยมทางการเมืองแบบการตลาดคาดว่าจะยังคงพัฒนาไปตามการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยีและการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของประชาชน โดยอาจเห็นการใช้เทคโนโลยีใหม่ ๆ เช่น การใช้ปัญญาประดิษฐ์ เพื่อวิเคราะห์ความคิดเห็นของประชาชน หรือการใช้ความจริงเสมือน (Virtual Reality) และการสื่อสารแบบอินเตอร์แอคทีฟที่สามารถสร้างประสบการณ์ทางการเมืองที่มีส่วนร่วมมากขึ้น

นอกจากนี้ การสื่อสารที่สามารถตอบสนองความต้องการและการคาดหวังของกลุ่มประชากรที่หลากหลายมากขึ้นจะเป็นสิ่งสำคัญในการสร้างความนิยม การตลาดทางการเมืองจะมุ่งเน้นการสร้างความสัมพันธ์ที่มีความหมายกับผู้มีสิทธิเลือกตั้งและการสร้างภาพลักษณ์ของนักการเมืองในแง่บวกผ่านช่องทางที่หลากหลาย เช่น การใช้เทคโนโลยีสื่อสารที่สามารถเข้าถึงกลุ่มคนในทุกช่วงวัย

สรุปวิวัฒนาการของการสร้างความนิยมทางการเมืองแบบการตลาดแสดงให้เห็นถึงการพัฒนาและการปรับเปลี่ยนที่สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีและสังคม การตลาดทางการเมืองไม่เพียงแต่เกี่ยวข้องกับการสร้างภาพลักษณ์ของนักการเมืองหรือพรรคการเมือง แต่ยังเป็นเครื่องมือในการเชื่อมโยงระหว่างนักการเมืองและประชาชนที่สามารถสร้างการมีส่วนร่วมและการสนับสนุนที่มีความหมาย การใช้เทคโนโลยีในการสื่อสารจะมีบทบาทสำคัญในการกำหนดอนาคตของการสร้างความนิยมทางการเมืองในยุคดิจิทัล

วิวัฒนาการการสร้างความนิยมทางการเมืองแบบเผด็จการ

การสร้างความนิยมทางการเมืองในระบอบเผด็จการมีลักษณะเฉพาะที่แตกต่างจากประชาธิปไตยอย่างมาก เพราะระบบเผด็จการเน้นการควบคุมอำนาจโดยบุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่จำกัด และใช้กลยุทธ์ที่มุ่งเน้นการรักษาอำนาจไว้ให้ยาวนาน การสร้างความนิยมในระบอบนี้จึงไม่ได้ขึ้นอยู่กับกระบวนการเลือกตั้งแบบเสรีและยุติธรรม แต่เน้นไปที่การควบคุมการสื่อสาร การสร้างภาพลักษณ์ของผู้นำที่เข้มแข็ง และการใช้ความกลัวในการปกครอง นอกจากนี้การใช้นโยบายที่สร้างความเป็นเอกภาพและการใช้กองกำลังเพื่อปราบปรามฝ่ายตรงข้ามยังเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการสร้างความนิยมในระบบเผด็จการ

1. ยุคเผด็จการทหารคลาสสิก (ช่วงต้นศตวรรษที่ 20) ในช่วงต้นศตวรรษที่ 20 การปกครองแบบเผด็จการมักมาพร้อมกับการยึดอำนาจโดยกองทัพ เช่น ในกรณีของรัฐบาลทหารในยุโรปหลัง

NICOMSTOU

สงครามโลกครั้งที่หนึ่งและสอง ผู้นำเผด็จการมักได้รับการสนับสนุนจากกองทัพและมุ่งเน้นไปที่การสร้างภาพลักษณ์ของความเข้มแข็งและความเด็ดขาดในการปกครอง โดยเฉพาะในบริบทที่ประเทศกำลังเผชิญกับวิกฤตเศรษฐกิจหรือความไม่สงบภายในประเทศ ผู้นำเผด็จการในยุคนี้มักใช้สื่อในการสร้างภาพลักษณ์ของตนเป็น "ผู้กอบกู้ชาติ" หรือ "ผู้นำที่สามารถปกป้องประชาชน" จากภัยคุกคามภายในและภายนอก เช่น เบนิโต มุสโสลินีในอิตาลี และ อดอล์ฟ ฮิตเลอร์ ในเยอรมนี ทั้งสองผู้นำนี้ใช้การโฆษณาชวนเชื่อผ่านสื่อมวลชน การชุมนุมทางการเมืองที่ยิ่งใหญ่ และการควบคุมประชาชนด้วยการสร้างภาพลักษณ์ว่าเป็นผู้นำที่แข็งแกร่ง

2. เผด็จการในยุคสงครามเย็น (หลังสงครามโลกครั้งที่สอง) หลังจากสงครามโลกครั้งที่สอง ระบอบเผด็จการเริ่มขยายตัวในหลายประเทศทั้งในเอเชีย แอฟริกา และอเมริกาใต้ ผู้นำในยุคนี้มักจะใช้การสร้างความนิยมผ่านการต่อต้านอุดมการณ์ทางการเมืองของประเทศมหาอำนาจในสงครามเย็น เช่น การต่อต้านลัทธิคอมมิวนิสต์ในโลกตะวันตก หรือการสร้างความชอบธรรมผ่านการยอมรับลัทธิคอมมิวนิสต์ในประเทศตะวันออก เช่น เกาหลีเหนือ หรือคิวบา ในหลายกรณี ผู้นำเผด็จการใช้ความกลัวเป็นเครื่องมือสำคัญในการสร้างความนิยม โดยเฉพาะการสร้างภาพลักษณ์ของฝ่ายตรงข้ามทางการเมืองว่าเป็นภัยคุกคามต่อความมั่นคงของชาติและอุดมการณ์ของรัฐ กองทัพและหน่วยงานด้านความมั่นคงกลายเป็นเครื่องมือในการควบคุมและปราบปรามประชาชนที่คัดค้าน เช่น การใช้ตำรวจลับเพื่อควบคุมประชาชนในรัสเซียภายใต้การปกครองของสตาลิน การสร้างภาพลักษณ์ของ "ผู้นำสูงสุด" (Supreme Leader) เป็นลักษณะเด่นที่เห็นได้ชัดในระบอบเผด็จการยุคนี้ เช่น การนำเสนอภาพลักษณ์ของผู้นำที่ไม่มีข้อบกพร่อง เป็นผู้ที่ไม่สามารถท้าทายได้ และเป็นผู้เดียวที่สามารถนำพาประเทศไปสู่ความเจริญรุ่งเรืองและความปลอดภัย

3. การใช้สื่อมวลชนในการสร้างความนิยมในระบอบเผด็จการ (ปลายศตวรรษที่ 20) ในช่วงปลายศตวรรษที่ 20 การใช้สื่อสารมวลชนและสื่อสังคมออนไลน์เริ่มเข้ามามีบทบาทสำคัญในการสร้างความนิยมทางการเมือง ผู้นำเผด็จการเริ่มใช้กลยุทธ์ทางการสื่อสารที่ทันสมัยเพื่อควบคุมการเผยแพร่ข้อมูล และสร้างการรับรู้ในหมู่ประชาชนผ่านสื่อที่รัฐควบคุมโดยตรง ตัวอย่างเช่น ในประเทศจีนหลังจากการเปิดประเทศในช่วงปลายทศวรรษ 1970 รัฐบาลได้ใช้การควบคุมสื่อและการสร้างวาทกรรมทางการเมืองผ่านสื่อมวลชนที่รัฐบาลเป็นผู้ควบคุม เพื่อสร้างความนิยมในหมู่ประชาชน โดยเน้นไปที่ความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ และภาพลักษณ์ของพรรคคอมมิวนิสต์ว่าเป็นผู้นำในการพัฒนาและความมั่นคงของชาติ

4. ยุคเผด็จการดิจิทัล (ศตวรรษที่ 21) ในศตวรรษที่ 21 การสร้างความนิยมทางการเมืองในระบอบเผด็จการได้เปลี่ยนไปอย่างมาก โดยเฉพาะกับการมาของเทคโนโลยีดิจิทัลและอินเทอร์เน็ต ผู้นำเผด็จการใช้สื่อดิจิทัลและเพื่อควบคุมการเผยแพร่ข้อมูลและสร้างการรับรู้ในหมู่ประชาชนได้อย่างรวดเร็ว การสร้างความนิยมในยุคนี้ไม่เพียงแค่จำกัดอยู่ในสื่อดั้งเดิม เช่น โทรทัศน์หรือวิทยุเท่านั้น แต่

ยังรวมถึงการควบคุมเนื้อหาบนและการใช้เทคโนโลยีสอดแนมเพื่อเฝ้าระวังประชาชนที่คัดค้าน ในบางกรณี รัฐบาลเผด็จการยังใช้เทคโนโลยีในการสร้าง "ข่าวปลอม" หรือบิดเบือนข้อมูลเพื่อสร้างภาพลักษณ์ของความสำเร็จทางการเมืองและเศรษฐกิจ หรือเพื่อโจมตีฝ่ายตรงข้ามทางการเมืองและสร้างความชอบธรรมให้กับอำนาจของตน การใช้สื่อสังคมออนไลน์ในการควบคุมข้อมูลจึงกลายเป็นเครื่องมือสำคัญในการสร้างความนิยมในยุคเผด็จการดิจิทัล

5. การสร้างความนิยมทางการเมืองด้วยการสร้างสวัสดิการ (ศตวรรษที่ 21) ในศตวรรษที่ 21 แม้ระบอบเผด็จการมักจะถูกวิพากษ์วิจารณ์เรื่องการละเมิดสิทธิมนุษยชนและเสรีภาพของประชาชน แต่ในบางกรณี ผู้นำเผด็จการได้พยายามสร้างความนิยมโดยการให้สวัสดิการสังคมแก่ประชาชน เช่น การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน การสร้างระบบการศึกษา หรือการพัฒนาบริการด้านสาธารณสุข ซึ่งมักจะนำเสนอว่าเป็นความสำเร็จที่เกิดจากการปกครองแบบเผด็จการที่มีความเข้มแข็งและสามารถจัดการประเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ

สรุปการสร้างความนิยมทางการเมืองในระบอบเผด็จการมีวิวัฒนาการที่เชื่อมโยงกับการเปลี่ยนแปลงทางสังคม เทคโนโลยี และการเมือง ผู้นำเผด็จการใช้การควบคุมสื่อ การสร้างภาพลักษณ์ที่เข้มแข็ง การสร้างความกลัว และการพัฒนาสวัสดิการเพื่อสร้างความนิยมและรักษาอำนาจไว้ การสร้างความนิยมในระบอบนี้ไม่ได้เน้นที่การมีส่วนร่วมของประชาชนอย่างเสรีเหมือนในระบอบประชาธิปไตย แต่ใช้การควบคุมและการจัดการข้อมูลเพื่อควบคุมการรับรู้ของประชาชนเป็นหลัก

วิวัฒนาการการสร้างความนิยมทางการเมืองแบบประชาธิปไตย

การสร้างความนิยมทางการเมืองแบบประชาธิปไตยมีรากฐานที่สำคัญในแนวคิดที่ว่าประชาชนเป็นผู้มีอำนาจสูงสุดในการตัดสินใจทางการเมือง โดยใช้วิธีการเลือกตั้งผู้นำและรัฐบาลผ่านกระบวนการที่โปร่งใส ยุติธรรม และเปิดโอกาสให้ทุกคนมีส่วนร่วม ในขณะที่สังคมและเทคโนโลยีเปลี่ยนแปลงไป กระบวนการสร้างความนิยมทางการเมืองในระบอบประชาธิปไตยก็มีวิวัฒนาการตามไปด้วย (Boix, C., 2011)

1. ยุคเริ่มต้นของประชาธิปไตย (คริสต์ศตวรรษที่ 18-19) ในยุคแรกเริ่มของประชาธิปไตย โดยเฉพาะหลังจากการปฏิวัติอเมริกา (1776) และการปฏิวัติฝรั่งเศส (1789) แนวคิดเกี่ยวกับการปกครองโดยประชาชนเริ่มขยายตัวในยุโรปและอเมริกาเหนือ ระบบประชาธิปไตยในยุคนี้มุ่งเน้นที่การสร้างความนิยมผ่านการรับรองสิทธิเสรีภาพของประชาชน เช่น สิทธิในการเลือกตั้ง เสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น และการตรวจสอบอำนาจรัฐจากประชาชน การสร้างความนิยมในยุคนี้จึงขึ้นอยู่กับการแสดงให้เห็นถึงความยุติธรรม ความเสมอภาค และการปกป้องสิทธิมนุษยชน การปฏิวัติทางความคิด เช่น อุดมการณ์เสรีนิยม และหลักการของรัฐธรรมนูญกลายเป็นเครื่องมือสำคัญในการสร้างความชอบธรรมทางการเมืองและความนิยมของผู้นำทางการเมือง

2. ประชาธิปไตยที่ขยายตัวหลังสงครามโลกครั้งที่สอง (คริสต์ศตวรรษที่ 20) หลังจากสงครามโลกครั้งที่สอง ประชาธิปไตยได้รับความนิยมมากขึ้นในหลายประเทศทั่วโลก โดยเฉพาะในยุโรปตะวันตก สหรัฐอเมริกา และญี่ปุ่น ผู้นำทางการเมืองในยุคนี้ใช้การฟื้นฟูเศรษฐกิจและการพัฒนาสังคมเป็นเครื่องมือสำคัญในการสร้างความนิยม ประชาธิปไตยในยุคนี้ไม่เพียงแต่เน้นการจัดการกับปัญหาภายในประเทศ แต่ยังรวมถึงการส่งเสริมเสรีภาพและสิทธิมนุษยชนในระดับสากล การสร้างความนิยมในช่วงนี้ยังเชื่อมโยงกับการพัฒนาระบบรัฐสวัสดิการในหลายประเทศ ผู้นำทางการเมืองที่มุ่งเน้นการสร้างความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น เช่น การประกันสุขภาพ การศึกษา และโครงสร้างพื้นฐาน กลายเป็นผู้ที่ได้รับความนิยมจากประชาชน การสร้างรัฐที่สามารถตอบสนองความต้องการของประชาชนได้อย่างมีประสิทธิภาพจึงเป็นปัจจัยสำคัญในการสร้างความนิยมทางการเมืองในยุคนี้

3. การเติบโตของสื่อสารมวลชนและประชาธิปไตยในยุคสื่อ (ปลายคริสต์ศตวรรษที่ 20) ในช่วงปลายคริสต์ศตวรรษที่ 20 สื่อสารมวลชนและโทรทัศน์มีบทบาทสำคัญในการสร้างความนิยมทางการเมือง ผู้นำทางการเมืองใช้สื่อเป็นช่องทางหลักในการติดต่อสื่อสารกับประชาชน การแสดงทัศนคติและความสามารถในการนำเสนอแนวคิดที่โดนใจผ่านโทรทัศน์หรือวิทยุกลายเป็นเครื่องมือสำคัญในการสร้างความนิยม ผู้นำหลายคน เช่น จอห์น เอฟ. เคนเนดี ในสหรัฐอเมริกา และมาร์กาเร็ต แทตเชอร์ ในสหราชอาณาจักร ใช้สื่อมวลชนในการสื่อสารโดยตรงกับประชาชนเพื่อสร้างภาพลักษณ์ที่เข้มแข็งและเป็นที่ยอมรับ นอกจากนี้ ประชาธิปไตยในยุคนี้ยังเน้นการแสดงความโปร่งใสและความรับผิดชอบของผู้นำที่มากขึ้น เพื่อสร้างความไว้วางใจและความนิยมในหมู่ประชาชน ความสามารถในการรับมือกับวิกฤตการณ์ต่าง ๆ เช่น วิกฤตเศรษฐกิจและการเมืองยังเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อความนิยมของรัฐบาลและผู้นำ

4. ยุคของการเมืองดิจิทัลและ (คริสต์ศตวรรษที่ 21) ในช่วงต้นคริสต์ศตวรรษที่ 21 การสร้างความนิยมทางการเมืองได้รับผลกระทบอย่างมากจากการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยี โดยเฉพาะการเข้ามาของอินเทอร์เน็ตและ ผู้นำทางการเมืองสามารถสื่อสารกับประชาชนได้โดยตรงผ่านช่องทางออนไลน์ เช่น แพลตฟอร์มดิจิทัลต่าง ๆ และแอปพลิเคชัน การสร้างความนิยมในยุคดิจิทัลต้องอาศัยการสร้างแบรนด์ทางการเมือง (Political Branding) ที่เข้าถึงและตรงใจกับกลุ่มเป้าหมาย การสร้างภาพลักษณ์ที่ทันสมัยและการใช้กลยุทธ์ที่เน้นความเป็นตัวบุคคล (Personalization) เช่น การแสดงให้เห็นถึงความใกล้ชิดกับประชาชน และการตอบสนองอย่างรวดเร็วต่อปัญหาที่ประชาชนกำลังเผชิญ โดยเฉพาะในสถานการณ์วิกฤต นำมาสู่การสร้างความนิยมอย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ ความโปร่งใสและการเข้าถึงข้อมูลผ่านสื่อออนไลน์ยังเป็นเครื่องมือสำคัญในการสร้างความไว้วางใจจากประชาชน ในยุคนี้ ผู้มีสิทธิ์เลือกตั้งสามารถตรวจสอบข้อมูลเกี่ยวกับผู้นำและนโยบายของพวกเขาได้ง่ายขึ้น ส่งผลให้กระบวนการสร้างความนิยมต้องเน้นความโปร่งใสและความจริงใจในการสื่อสาร

INCOMSTOU

5. ประชาธิปไตยแบบมีส่วนร่วมและการสร้างความนิยมแบบยั่งยืนในอนาคต) การสร้างความนิยมทางการเมืองในระบอบประชาธิปไตยมีแนวโน้มที่จะมุ่งไปสู่การสร้างระบบการเมืองที่มีความยั่งยืนมากขึ้น การมีส่วนร่วมของประชาชนในกระบวนการตัดสินใจทางการเมืองผ่านช่องทางดิจิทัลและการพัฒนาระบบประชาธิปไตยทางตรง เช่น การทำประชามติออนไลน์ และการเปิดรับฟังความคิดเห็นจากประชาชนจะกลายเป็นแนวทางหลักในการสร้างความนิยม นอกจากนี้ ผู้นำทางการเมืองในอนาคตยังต้องเผชิญกับความท้าทายจากประเด็นต่าง ๆ เช่น การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ความไม่เท่าเทียมทางเศรษฐกิจ และการใช้ทรัพยากรอย่างยั่งยืน การสร้างความนิยมจะมุ่งเน้นที่การพัฒนานโยบายที่สามารถตอบสนองต่อความต้องการของสังคมในระยะยาวและสร้างความยั่งยืนทางการเมืองและสังคม

สรุปวิวัฒนาการการสร้างความนิยมทางการเมืองแบบประชาธิปไตยได้เปลี่ยนแปลงไปตามยุคสมัยและการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและเทคโนโลยี ตั้งแต่การใช้สิทธิเสรีภาพในการเลือกตั้งและการปกป้องสิทธิมนุษยชนในยุคแรกเริ่ม ไปจนถึงการใช้สื่อสารมวลชนและเทคโนโลยีดิจิทัลในการสร้างความใกล้ชิดกับประชาชนในยุคปัจจุบัน ผู้นำทางการเมืองที่สามารถปรับตัวให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลงนี้ได้จะเป็นผู้ที่สามารถสร้างความนิยมได้อย่างยั่งยืนในระบอบประชาธิปไตย

บทสรุป

การสร้างความนิยมทางการเมืองในแต่ละประเทศนั้นไม่เพียงแค่เป็นผลมาจากความสามารถและกลยุทธ์ของผู้นำทางการเมืองเท่านั้น แต่ยังสัมพันธ์อย่างลึกซึ้งกับบริบททางสังคม เศรษฐกิจ และเทคโนโลยีที่พัฒนาอย่างต่อเนื่องในแต่ละยุคสมัย การเมืองในแต่ละประเทศไม่สามารถแยกจากการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในด้านต่าง ๆ ได้อย่างเด็ดขาด โดยเฉพาะอย่างยิ่งความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี การศึกษา และการพัฒนาสังคมซึ่งมีบทบาทสำคัญในการกำหนดทิศทางการเมืองและวิธีการที่ผู้นำทางการเมืองใช้ในการสร้างความนิยมและความเชื่อมั่นจากประชาชน

การพัฒนาทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีในยุคปัจจุบันทำให้การสื่อสารทางการเมืองมีความรวดเร็วและมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ผ่านทางช่องทางต่าง ๆ เช่น สื่อออนไลน์ สื่อสังคมออนไลน์ และแพลตฟอร์มดิจิทัลอื่น ๆ ซึ่งช่วยให้ผู้นำสามารถเข้าถึงประชาชนได้อย่างกว้างขวางและทันที การใช้เทคโนโลยีสารสนเทศในรูปแบบต่างๆ จึงกลายเป็นเครื่องมือสำคัญในการสร้างความนิยมทางการเมือง โดยการใช้ข้อมูลเพื่อการตัดสินใจ การส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชน และการตอบสนองต่อปัญหาต่างๆ อย่างทันท่วงที ในหลายประเทศที่มีการพัฒนาทางวิทยาศาสตร์ การสื่อสารทางการเมืองจะใช้เทคโนโลยีที่ล้ำสมัยเพื่อตอบสนองต่อความต้องการของประชาชน และทำให้การสื่อสารกับประชาชนสามารถทำได้อย่างมีประสิทธิภาพ ตัวอย่างเช่น การใช้สื่อสังคมออนไลน์ในประเทศ

สหรัฐอเมริกา หรือการใช้แอปพลิเคชันในการสื่อสารกับประชาชนในประเทศเกาหลีใต้ ซึ่งทำให้ผู้นำสามารถสร้างความนิยมในระดับที่สูงขึ้นและกระตุ้นการมีส่วนร่วมทางการเมืองได้อย่างมีประสิทธิภาพ

การศึกษามีบทบาทสำคัญในการสร้างความนิยมทางการเมืองในหลายประเทศ เนื่องจากการศึกษาช่วยเพิ่มพูนความรู้และความเข้าใจของประชาชนในเรื่องต่าง ๆ รวมถึงการเมืองและระบบการปกครอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเทศที่มีระบบการศึกษาที่ดีและมีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง ประชาชนที่ได้รับการศึกษาที่ดีมักจะมีความเข้าใจในกระบวนการทางการเมืองและมีความสามารถในการตัดสินใจในเรื่องการเลือกตั้งและการมีส่วนร่วมทางการเมืองได้อย่างมีเหตุผล ในประเทศที่การศึกษามีการพัฒนาขึ้นอย่างต่อเนื่อง เช่น ประเทศญี่ปุ่นและสหรัฐอเมริกา การสร้างความนิยมทางการเมืองมักจะเป็นผลจากการที่ประชาชนมีการศึกษาที่สูงและสามารถเข้าใจประเด็นทางการเมืองได้ดี ซึ่งทำให้พวกเขาสามารถวิเคราะห์นโยบายของรัฐบาลและผู้นำได้อย่างมีวิจารณญาณ การศึกษาจึงเป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยเพิ่มพูนความเชื่อมั่นในผู้นำและระบบการปกครองในประเทศ

การพัฒนาสังคมโดยเฉพาะในด้านความยุติธรรมทางสังคม การลดความยากจน และการเสริมสร้างสิทธิขั้นพื้นฐานของประชาชนมีผลต่อการสร้างความนิยมทางการเมืองอย่างมาก การที่ประชาชนได้รับประโยชน์จากนโยบายที่เน้นการพัฒนาคุณภาพชีวิต ทำให้ผู้นำสามารถสร้างความนิยมและความไว้วางใจจากประชาชนได้ดีขึ้น ในหลายประเทศ การพัฒนาสังคมที่เน้นการเสริมสร้างความเป็นธรรมและความเท่าเทียมเป็นสิ่งที่ช่วยเสริมสร้างความนิยมทางการเมืองอย่างยั่งยืน ตัวอย่างเช่น ในประเทศสแกนดิเนเวีย ซึ่งมีระบบรัฐสวัสดิการที่มีประสิทธิภาพ การพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมที่คำนึงถึงการลดช่องว่างระหว่างคนจนและคนรวยช่วยเพิ่มความนิยมในรัฐบาลได้อย่างมาก โดยประชาชนรู้สึกว่าผู้นำให้ความสำคัญกับความเป็นอยู่ของประชาชน

นอกจากนี้ การพัฒนาสังคมที่มุ่งเน้นไปที่การมีส่วนร่วมทางการเมืองและการสร้างสรรค์สังคมที่มีเสรีภาพและประชาธิปไตยก็เป็นปัจจัยสำคัญในการสร้างความนิยมทางการเมือง การให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการตัดสินใจทางการเมืองและการรับฟังเสียงของประชาชนถือเป็นกลยุทธ์ที่มีประสิทธิภาพในการสร้างความนิยม

การสร้างความนิยมทางการเมืองไม่สามารถแยกออกจากบริบทของการพัฒนาทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี การศึกษา และการพัฒนาสังคมในแต่ละประเทศได้ การเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีทำให้การสื่อสารทางการเมืองมีประสิทธิภาพมากขึ้น การพัฒนาการศึกษาเสริมสร้างความเข้าใจและการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชน ในขณะที่การพัฒนาสังคมที่เน้นความเป็นธรรมและความเสมอภาคช่วยเสริมสร้างความเชื่อมั่นจากประชาชนต่อผู้นำและรัฐบาล เมื่อทั้งสามปัจจัยนี้มีการพัฒนาอย่างสมดุลและต่อเนื่อง การสร้างความนิยมทางการเมืองในแต่ละประเทศจะมีความแข็งแกร่งและยั่งยืนมากยิ่งขึ้น

INCOMSTOU

การสร้างความนิยมทางการเมืองในแต่ละประเทศนั้นมีลักษณะและกลยุทธ์ที่แตกต่างกันตามบริบททางประวัติศาสตร์ สังคม และการเมืองของแต่ละชาติ โดยส่วนใหญ่แล้วการสร้างความนิยมทางการเมืองในแต่ละยุคถูกผลักดันด้วยปัจจัยหลายประการ เช่น การใช้อำนาจของรัฐ การพัฒนาเศรษฐกิจ การแก้ไขปัญหาสังคม และการสื่อสารทางการเมืองที่มีประสิทธิภาพ ในประเทศสหรัฐอเมริกา การสร้างความนิยมทางการเมืองมีความเกี่ยวข้องอย่างมากกับกระบวนการเลือกตั้งที่เป็นแบบสาธารณะ การใช้สื่อมวลชนและเทคโนโลยีใหม่ ๆ เป็นเครื่องมือในการเข้าถึงผู้มีสิทธิเลือกตั้งและกระตุ้นการมีส่วนร่วมของประชาชน ในอังกฤษและฝรั่งเศส การสร้างความนิยมมักจะเกิดจากการสร้างภาพลักษณ์ของผู้นำและอุดมการณ์ทางการเมืองที่ชัดเจน โดยเฉพาะการรักษาความมั่นคงทางการเมืองผ่านระบบรัฐสภาที่ได้รับการยอมรับจากประชาชน ส่วนในออสเตรเลียและญี่ปุ่น การตอบสนองต่อปัญหาสังคมและการฟื้นฟูเศรษฐกิจเป็นสิ่งที่สำคัญ โดยการสร้างความนิยมจะเกิดจากการพัฒนานโยบายที่ช่วยเพิ่มความเป็นอยู่ของประชาชนและการใช้กลยุทธ์ที่ช่วยให้ประเทศสามารถฟื้นตัวจากวิกฤตเศรษฐกิจและปัญหาสังคมต่าง ๆ ในเกาหลีใต้และประเทศไทย การสร้างความนิยมถูกผลักดันจากการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองและการพัฒนาสังคม การสร้างความนิยมในทั้งสองประเทศนี้มักมีการใช้กลยุทธ์การสื่อสารทางการเมืองที่มีประสิทธิภาพเพื่อเข้าถึงประชาชนและตอบสนองต่อความต้องการที่เกิดขึ้นจากการเคลื่อนไหวทางการเมือง

นอกจากนี้วิวัฒนาการการสร้างความนิยมทางการเมืองแบบกระจายอำนาจยังเน้นการกระจายอำนาจให้ประชาชนหรือหน่วยงานท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ มุ่งเน้นการสร้างความไว้วางใจและความเชื่อมั่นผ่านการมีส่วนร่วมของชุมชน ทำให้การบริหารจัดการมีประสิทธิภาพมากขึ้นและตอบสนองความต้องการของประชาชนได้ดีขึ้น ส่วนวิวัฒนาการการสร้างความนิยมทางการเมืองแบบประชานิยม มุ่งเน้นการสื่อสารโดยตรงกับประชาชน สนับสนุนนโยบายที่ตอบสนองต่อความต้องการของคนส่วนใหญ่ เช่น การให้สวัสดิการหรือแก้ไขปัญหาทางเศรษฐกิจ เพื่อดึงดูดความนิยมของประชาชนในวงกว้าง แต่ในระยะยาวอาจสร้างปัญหาทางเศรษฐกิจหากขาดการจัดการอย่างรอบคอบ สำหรับวิวัฒนาการการสร้างความนิยมทางการเมืองแบบพัฒนาประเทศเพื่อความยั่งยืน มุ่งเน้นการพัฒนาในด้านเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อมอย่างสมดุล เพื่อความยั่งยืนในระยะยาว มุ่งสร้างความนิยมผ่านนโยบายที่เน้นการพัฒนาที่ยั่งยืน เช่น การใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างมีประสิทธิภาพและการสร้างสังคมที่มีความเสมอภาค ในขณะที่วิวัฒนาการการสร้างความนิยมทางการเมืองแบบการตลาดมุ่งใช้กลยุทธ์ทางการตลาดในการสื่อสารทางการเมือง เน้นการสร้างภาพลักษณ์ของผู้นำและนโยบายที่ดึงดูดประชาชน เหมือนกับการตลาดสินค้า ใช้สื่อและการประชาสัมพันธ์เป็นเครื่องมือหลักในการสร้างความนิยม ส่วนวิวัฒนาการการสร้างความนิยมทางการเมืองแบบเผด็จการ มุ่งเน้นการควบคุมอำนาจและสื่อ การสร้างความกลัวและบังคับใช้กฎหมายเพื่อรักษาอำนาจ มีการใช้การโฆษณาชวนเชื่อและสร้างภาพลักษณ์ของผู้นำที่เข้มแข็งและไม่สามารถถูกท้าทายได้ เพื่อรักษาความนิยมและป้องกัน

การต่อต้านจากประชาชน และวิวัฒนาการการสร้างความนิยมทางการเมืองแบบประชาธิปไตย มุ่งเน้นการมีส่วนร่วมของประชาชนในกระบวนการเลือกตั้งและการตัดสินใจทางการเมือง การสร้างความนิยมเกิดจากการมีความโปร่งใส ความรับผิดชอบ และการเปิดโอกาสให้ประชาชนมีเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น และการตรวจสอบการทำงานของรัฐบาล

โดยรวมแล้วการสร้างความนิยมทางการเมืองในแต่ละประเทศต้องการการตอบสนองต่อปัญหาของประชาชนและการใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัยในการสร้างความเข้าใจและความร่วมมือจากประชาชน การเมืองในแต่ละประเทศจึงสะท้อนถึงแนวทางและกลยุทธ์ที่ตอบสนองต่อความเปลี่ยนแปลงของสังคมและโลกาภิวัตน์ที่ส่งผลต่อการพัฒนาการเมืองและการปกครอง การเรียนรู้จากวิวัฒนาการจะทำให้เข้าใจที่มาที่ไปของวิธีการสร้างความนิยมในยุคต่าง ๆ และในบริบททางการเมืองและการพัฒนาประเทศ ซึ่งสามารถนำไปปรับปรุง ประยุกต์ใช้ในการสร้างความนิยมได้

บรรณานุกรม

Albritton, R. B., & Bureekul, T. (2007). Thailand Country Report Public Opinion and Political Power in Thailand (Second Wave of Asian Barometer Survey).

Auberger, A. (2019). The impact of economic and political factors on popularity in France (1981–2017). *French Politics*, *17*(4), 451-467.

Boix, C. (2011). Democracy, development, and the international system. *American political science review*, *105*(4), 809-828.

Byers, D., Davidson, J., & Peel, D. (2000). The dynamics of aggregate political popularity Evidence from eight countries. *Electoral Studies*, *19*(1), 49-62.

Chan, S. (2002). *Liberalism, democracy and development*. Cambridge University Press.

Clarke, H. D., Stewart, M. C., & Zuk, G. (1986). Politics, economics and party popularity in Britain, 1979–83. Electoral Studies, 5(2), 123-141.

Ferrara, F. (2015). *The political development of modern Thailand*. Cambridge University Press.

Frey, B., & Schneider, F. (1980). Popularity functions The case of the US and West Germany. Models of political economy, 47-84.

Garcia, D., et al. (2012, November). Political polarization and popularity in online participatory media an integrated approach. In Proceedings of the first edition workshop on Politics, elections and data (pp. 3-10).

Han, S. J. (1989). South Korea politics in transition. *Democracy in developing countries Asia*, *3*, 267-303.

Hudson, J. (1984). Prime ministerial popularity in the UK 1960–81. Political Studies, 32(1), 86-97.

Jaung, H. (2002). Politics, Economy, and Dynamics of Presidential Popularity in the Kim Dae Jung Government in South Korea. *Journal of East Asian Studies*, *2*(1), 241-259.

Kabashima, I., & Steel, G. (2012). *Changing politics in Japan*. Cornell University Press.

Kanchoochat, V., & Hewison, K. (2016). Introduction understanding Thailand's politics. *Journal of Contemporary Asia*, *46*(3), 371-387.

Kitirianglarp, K., & Hewison, K. (2009). Social movements and political opposition in contemporary Thailand. *The Pacific Review*, *22*(4), 451-477.

Kohno, M. (1997). *Japan's postwar party politics*. Princeton University Press.

Knapp, A., & Wright, V. (2006). *The government and politics of France*. Routledge.

Kim, J. A. (2020). *Divided Korea The politics of development, 1945–1972* (Vol. 59). BRILL.

Masumi, J. (2023). *Contemporary politics in Japan*. Univ of California Press.

McAllister, I. (2003). Prime ministers, opposition leaders and government popularity in Australia. *Australian Journal of Political Science*, *38*(2), 259-277.

Neher, C. D. (2016). Political development and political participation in Thailand. In *Asia Case Studies in the Social Sciences-A Guide for Teaching* (pp. 415-428). Routledge.

Oh, J. K. C. (1999). *Korean politics The quest for democratization and economic development*. Cornell University Press.

Oxford Analytica. (2020). Australia government's popularity could fall soon. *Emerald Expert Briefings*, (oxan-db).

Peltonen, M. (2012). *Rhetoric, politics and popularity in pre-revolutionary England*. Cambridge University Press.

Rioux, R., Trichet, M., & Naudet, J. D. (2024). *The 18th SDG? Democracy, Development and International Assistance* (No. 9b4d28b7-d9a0-4ccf-a205-304fb1d2966f).

INICOM STOU.

Sanders, D. (2004). Vote functions and popularity functions in British politics. *Electoral Studies*, *23*(2), 307-313.

Sdg, U. (2019). Sustainable development goals. *The energy progress report. Tracking SDG*, *7*, 805-814.

Sohn, H. K. (2024). *Authoritarianism and opposition in South Korea*. Taylor & Francis.

Tiberj, V. (2024). How France participates? The impact of generational renewal on political participation (1981–2018). In *Investigating Forty Years of French Politics Through Value Changes* (pp. 39-57). Cham Springer Nature Switzerland.

Ward, R. E. (2015). Political development in modern Japan studies in the modernization of Japan.

West, D. M. (1991). Television and presidential popularity in America. British Journal of Political Science, 21(2), 199-214.

Wheeler, D. K. (1961). Popularity among adolescents in Western Australia and in the United States of America. *The School Review*, *69*(1), 67-81.

Wise, J. (2024). *Thailand history, politics and the rule of law*. Marshall Cavendish International Asia Pte Ltd.

INNICOM STOU.

11/16/2024 100418 AM